

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XVII

Kaya Malaikat sing perang, lintang-lintang padha nyilem ing mburi cakrawala kulon nalika lintang-lintang liyane munggah

lan ngoyak saka arah sing ngelawan. Ing antarane, kabeh rasi lintang saka Formasi Titanic suci mabur ngliwati langit peteng; lan ing sangisore pedhang lintang Orion, sepasang swiwi sing nggeblak nguwasani langit wengi. Ing samudra angin, Lazarus ngliwati antarane langit lan bumi, mabur dhuwur ing ndhuwur pedesaan Prancis, maju terus, munggah, lan jero nganti wayah surup. Pasuryaning jagad sing jembar lan tansah owah gingsir ing sangisore dheweke, kanthi akeh alas, sawah, bukit, lembah, kali, lan kali-kali. Lan nalika kabeh Ciptaan ngliwati dheweke, migrasi wetan ora tau goyah. Tekad sing setya uga ora goyah—kanggo njupuk biarawan lan netepi janji suci saka pengawal marang pendeta sing wis suwe seda.

Nanging langit ora maneh nampani tindake nalika garis abang tipis saka fajar sing bakal teka katon cetha ing cakrawala sisih wétan. Lazarus mabur saka langit sadurunge ndeleng tengara sing digoleki. Ing kadohan, pita ireng sing amba lan mlengkung ngliwati lembah pucuk wit-witan—jelas Kali Loire,

nalika dheweke ngumpulake rupa lan lokasi sing cedhak saka akeh peta Abbey. Dheweke ndhelik ing tengah lembah kali lan nembak kanopi alas. Ngliwati kali lan ngliwati alas, dheweke miring kanthi tajem lan mudhun luwih ngisor sadurunge rata ing ndhuwur permukaan sing obah. Lan ing bayangan jero saka lembah, Lazarus ngetutake dalam getih ireng menyang Teluk Leon.

Ing njero swiwine, dheweke ngrasakake hawa adhem anyar saka hawa adhem sing nutupi lembah kali. Udara sing lembab banget kebak ambu kaya rawa: ambu suket sing bosok, kayu bosok, blumbang lendhut sing mampet, jamur, lan iwak sing mati nanging wis lembab maneh ngakoni yen nembe udan. Lazarus ngrangkul pinggir kali sisih wetan nalika dheweke nggoleki papan perlindungan saka srengenge sing bakal teka. Nanging, pinggir kali sing teles mung sepasang pundhak sing wis erosi, ing ngendi wit-witan sing nggantung rebutan papan. Akeh sing ngadeg tanpa nyawa lan ora katon, dene liyane nuduhake oyod sing katon kaya sikil sing nyebar, mung menehi bolongan kewan sing teles ing antarane. Kanthi subuh saiki, lan ora weruh papan perlindungan sing katon, dheweke nyepetake langkahe.

Lazarus murub ing tikungan kali lan ndeleng anak kali ing pinggir kulon. urat ciut sing nyabang saka Kali Loire, disandhangi pepeteng lan meh katutup ing mburi kanopi grumbulan sing kusut kaya gorden. Dheweke miring kanthi atos, nyebrang kali, nyusup liwat grumbulan, lan mubeng munggah ing urat lendhut, ngindhari pang-pang sing bengkok lan batang sing tiba. Ing sangisore dheweke, banyu kali sing macet ana pangilon ireng lan pangling-eling— malah minangka pencatat wektu. Ing raine, dheweke weruh siluet pucuk wit-witan, tangane mbentang peteng nglawan cahya abang sing saya tambah saka pantulan swarga. Dheweke kelangan wektu; dheweke ngerti yen srengenge ora bisa ngapura; lan kanthi tekad sing surem lan tekad sing kuwat, Lazarus saya jero mlebu ing ara-ara samun Stygian.

Banyu kang nyenyet nglilingi ara-ara samun kaya pang wit kang bolong-bolong, pinggire owah wujud lan campur karo kali-kali kang jejer lan mbengkok, kebak suket mlebu, lan rongga sing kebak lumut. Sing luwih jero maneh, pinggir kali dadi dataran rendah, kanthi lemah sing teles banget ing kabeh arah nganti ora ana jejak sing katon dalam banyu— katon kaya alas thukul saka lembaran kaca ireng. Pancen, Lazarus rumangsa kuwatir banget babagan cahya fajar sing memamatkan lan pantulan banyu sing padha efektif. Dheweke kejepit ing antarane cahya lan peteng, mabur ing alas sing rame, lan ngambang ing ndhuwur banyu.

jerone ora ditemtokake. Nanging, dheweke ngetutake dalan sing muter-muter ing ngendi wit-witan ora tuwuh, ngarep-arep bisa tetep ana ing dalane kali sing sejati.

Maju terus, dhèwèké nerusaké mlaku ngliwati alas-alas sing kebanjiran, wit-witan sing ngliwati sisih kiwa lan tengené kaya témbok ireng sing mlengkung lan gemeter. Pungkasané, langit lan banyu kobong abang, kabèh katon kaya samudra getih sing madhep-madhep. Adhem wis suwé ninggalake swiwiné lan rainé saiki kobong kaya kena angin panas. Lazarus merem, nggoleki kadohan, lan weruh apa sing diarep-arep—kali wiwit ngowahi wujudé, ngangkat pundhak lendhut metu saka banyu. Luwih adoh manèh, kali kasebut munggah saka kuburan sing biyèn kebak banyu, ngadeg jejeg, lan kanthi definisi sing luwih gedhé, nudhaké awaké luwih amba, luwih lurus, lan luwih manteb. Nalika dataran rendah sing kebanjiran surut, urat lendhut sing biyèn mbentuk maneh dadi jurang—dadi kali—banjur dadi kali sing ngusir garis alas bali. Wit-witan rawa sing peteng mundur ing mburi deretan suket kali sing dhuwur lan lungkrah, lan, diselingi ing antarane suket, gagang sing tegak mundhak luwih dhuwur, pucuké sing munggah menyang langit menehi wulu abu-abu sing bengkak menyang langit. Terus, dhèwèké mabur, njaga jalur sing lurus lan ciut ing ndhuwur jantung jalur banyu.

Lan banjur, katon ing pinggir kali sisih lor minangka anugerah sing dumadakan katon. Lazarus ngliwati, nanging muter-muter ing ndhuwur banyu sadurunge nyelehake awake ing antarane suket ing tanggul sing teles. Dheweke nglipet sepasang swiwi sing kesel, nyender ing tumite, nutup mripate menyang langit sing kobong, lan ambegan luwih jero. Banjur dheweke mbungkuk lan nyangga tangane ing dhengkul, ngetokake kringet kanthi deres nalika kringet terus netes saka pucuk ing. Dhèwèké ngalihaké kawigatèné menyang pinggir kali lan nemokaké jala iwak sing wis robek-robek ngambang, sisané kleleb ing lendhut pinggir kali sing lendhut. Ing njero banyu lan kejabak ing sangisoré jala, Lazarus weruh sirahé bocah wadon cilik. Cangkemé mbukak, dhèwèké mandeng kosong karo mripaté sing ngantuk. Lan kaya sèwu cacing cilik sing obah bebarengan, rambuté sing nyebar obah-obah amarga ombak sing obah, kabèh mili kaya gambaran nyata saka animasi saka bagean awak sing ora obah. Nanging mung dolanan karo dhèwèké—iku sirah boneka sing rusak sing kleleb.

Ing sacedhake, lan ing pinggir kali sing kebak semak, dheweke weruh sisa-sisa prau sing wis bobrok, papan wetenge sing kebanjiran banyu lan kapisah dumunung rata ing pinggir pesisir.

lan sebagian ndhelik ing sangisore lendhut lan suket. Lazarus ngadeg lan mlaku nyedhak kanggo nemokake jejak genangan banyu, sing katon cocog karo kesan sepatu bot wong abot . Mripate ngetutake liwat dalan suket sing rata lan menyang lawang papan, sing madeg ing pojok bangunan watu sing padhet. Sanajan ana jejak sikil anyar, wilayah kasebut katon ditinggalake. Struktur kasebut kebak wit anggur sing sregep lan wit-witan sing enom; lan ing tampilan sing apik banget, bangunan kasebut bisa uga katon minangka korban alas sing keluwen, kanthi alon-alon lan kabeh ditelan. Nanging raine ora dipangan kabeh. Ing pinggir ndhuwur tembok njaba, rong larik kayu bosok metu saka cangkang sing retak nanging tetep stabil. Ing ngisor larik kayu sing nonjol sejajar, perubahan warna persegi panjang nuduhake anane jendela sadurunge, sing ditutup nganggo watu sing luwih anyar. Senadyan kahanane ora diresiki, kanggo Lazarus, bangunan kasebut katon minangka papan perlindungan sing diberkahi saka cahya awan. Dheweke nyawang langit abang, nyawang jejak sikil, lan mikir kepiye carane nerangake kanthi paling apik, kenapa wong Kristen sing mabur kudu ndhelikake awake dhewe saka cahya awan sing apik saka Gusti Allah .

"Hallow, ana ing njero kono?" Lazarus nguwuh, mbelah suket kanthi ati-ati. Dheweke ngetok lawang. "Apa aku oleh ngomong karo kowe?" Dheweke nggatekake kupinge lan ngrungokake swara saka njero. "Apa kowe ana ing kene?" Dheweke ora krungu apa-apa, kajaba swara jangkrik sing terus-terusan ing grumbulan sekitar, lan swara penyu sing kaget saka kadohan. Lazarus mencet tangane ing lawang, mbukak lawang sebagian sadurunge takon kanthi banter, "Ana wong?" Kethek sing mlayu cepet-cepet metu saka njero lan mlayu ngliwati dheweke. Dheweke nyelip ngliwati lawang, mlebu ing njero ruangan sing peteng ndhedhet. "Hallow, ana ing kene?"

Sanalika, Lazarus metu saka lawang, tangane nutupi cangkeme lan keselek ambu sing paling nggegirisi lan njijiki ing kabeh Ciptaan. Dheweke cepet-cepet mlayu ngliwati suket-suket nalika dheweke meh muntah. Banjur dheweke noleh, isih watuk nalika mriksa maneh lawang. Udan saka cangkem bangunan sing mbukak, laler-laler metu melu dheweke. Kabeh, dheweke ngubengi sirahe minangka wujud halo sing surealis lan ethereal. Lazarus nabok. marang wong-wong mau. Dhèwèké nyawang mangetan, ndeleng liwat bolongan tipis wit cemara lan nemokaké sinar cahya pisanan sing tiba sejajar karo wilayah ndhuwur kanopi alas. Ing hulu kali, dhèwèké ora weruh papan perlindungan liyané—mung weruh pesisir sing lendhut lan grumbul-grumbul sing ngambang. Rasa kobong sing terus-terusan ing kulité krasa banget, kaya pangling-eling wayah subuh. Dhèwèké noleh menyang lawang bangunan sing diece lan dibukak, sing koyone lagi ambegan.

ambegan sing anteng lan ora enak, bisa uga padha karo ambegan ambegan sing ora enak saka asu sing lagi sekarat. Dheweke ngremukke alis, mbengkongake pundhake, narik ambegan jero, lan mlebu maneh ing bangunan. Lazarus nutup lawang nalika ambu lan pepeteng nguntal dheweke.

Kanthi tangane nutupi irunge lan gegere madhep lawang sing ditutup, dheweke ngadeg ora obah, menehi wektu kanggo mripate ngupas lapisan peteng lan mbedakake sisih njero pager kasebut—lantai watu; kaya meja; meja liyane ; lawang liyane.

Mripate nangis amarga ambune sing ora enak, sing bisa uga nutupi sakubenge luwih kenthel tinimbang petenge, ambune metu ngobong mripate kaya knalpot saka cerobong asep Neraka . Swara kresak lan dengung sing ora mandheg ngebaki bangunan. Dhèwèké ngusap mripaté lan fokus manèh pandhangané ing lantai lan témbok sing kerut, permukaané katon obah ing peteng. Iku dudu mripaté sing mbrebes mili, sing ndadèkaké mripaté katon obah kaya beriak; amarga rainé pancèn obah—kebak laler sing nggegirisi lan ombak coro, sing meh nguntal dhèwèké.

Ing pepeteng sing katon umob, luwih akeh fitur awak bangunan kasebut sing kawangun. Ing ndhuwur, Lazarus weruh deretan kasau kayu sing mlengkung. Sakabèhé, kaya-kaya iga sing amba lan bolong, digantung ing sangisore langit-langit sing luwih dhuwur. Akeh tali lan rantai sing nggantung ing endi-endi, pucuke dihiasi macem-macem pancing lan duri logam. Ing ndhuwuré akèh iwak mati sing nggantung—mlengkung, rata, lan garing. Lan ing ndhuwuré kabèh, mungkin ana yuta laler sing main ing mripat sing pecah.

Lazarus mlaku menyang tengah omah iwak, mbucal ranté cendhèk sing nggantung ing mburine. Dhèwèké mandheg ing sandhingé méja kayu persegi panjang sing ndadèkaké pager kasebut kaya pulo dhéwé. Kabèh permukaané piranti kasar kuwi dirusak karo cetakan linier sing jero lan rumpun sing tumpang tindih sing ora teratur, kaya-kaya kena pukulan lan gesekan lading sing bola-bali. Dhèwèké ngusap permukaané sing wis noda lan bolong sadurungé mriksa manèh témbok bangunan kasebut.

Nalika tekan kana, dhèwèké weruh ana deretan braket obor, mèmper karo sing dieling-eling ing katakombe Abbey. Dhèwèké noleh manèh menyang lawang mlebu lan weruh ember dhuwur ing sandhingé lan ing tembok. Ember kuwi isiné sawetara obor kayu sing diwalik. Ing sandhingé ember sing dhuwur

ember kuwi ember sing luwih cilik lan ditutupi—mungkin, bahan bakar lenga kanggo ngisi bahan bakar obor.

Dhèwèké noleh lan ndeleng menyang wilayah paling peteng ing bangunan kasebut, ndeleng ngliwati bangkai iwak sing mlengkung lan menyang tembok mburi. Meja kerja dawa nutupi kabeh dawane. Sisih ndhuwur piranti kasebut kebak piranti ngupas kulit, endhas iwak sing garing, lan gumpalan uyah. Ing sangisore meja lan ing ndhuwur lantai, dhèwèké weruh tumpukan sandhangan sing dilipat rapi—umume jubah lan gaun, kebak kotoran tikus. Sandhangan paling dhuwur katon nembe dilipat; nanging, luwih mudhun lan paling cedhak karo ing lantai, sandhangan-sandhangan kasebut nuduhake tandha-tandha bosok sing parah. Ing sandhinge tumpukan kain, ana sakumpulan sepatu sing diselehake kanthi rapi ing sisih ngisor meja kerja. Ana sing anyar; ana sing lawas, lan ana uga sing compang-camping, katon kaya-kaya ana tikus sing mangan bolongan ing njero. Sanajan mangkono, sandhangan-sandhangan kasebut disusun kanthi rapi, bebarengan karo sepatu lan sandhangan liyane. Katon kaya ora nyata — malah medeni. Nanging mungkin, apa sing paling ditemokake Lazarus saka sisih ngisor meja yaiku dheweke weruh ing antarane sikile meja, tingkat ketertiban lan bosok sing ekstrem sing nuduhake papan sing padha.

Lazarus ngelap laler saka raine, nutup cangkem nganggo irung garing, lan mbuwang meja kerja kasebut. Nanging, dheweke ora bisa kanthi gampang ngilangi hawa sing ora enak ing sakubenge, kaya ambune. Iku jinis sing nempel ing kulit lan nyesek ambegan, sing bisa gampang nggodha tenggorokan wong liya meh kaya-kaya arep mlengkung metu. Dheweke nggoleki ing sakubenge pager, yakin manawa ambune sing ora enak ora asale saka iwak garing, nanging mungkin saka sumber sing lembab lan luwih nggegirisi. Mripate ngetutake aliran laler menyang kidul tembok, lan menyang lawang dhuwur compang-camping nganggo kait logam sing kandel. Dheweke masang kupinge lan ngrungokake swara dengung sing terus-terusan saka mburine. Banjur, dheweke ndeleng lawang kasebut lan nemokake akeh serangga sing teka lan lunga, kaya tawon saka sarang sing rame. Lazarus ndhingkluk lan mikir yen sumber kasebut, sing ngrusak udhara, ngrusak iku saka mburi lawang sing tatu.

Rasa penasaran nusuk dheweke, sanajan swarane Ivan sing mrentah ngumandhang ing pikirane, ngelingake dheweke babagan Terowongan Benion sing dilarang, ujar, 'Ora tau, sing iki, Lazarus. Kowé bebas ngubengi kabeh katakombe, kajaba sing iki —ora tau, iki.' Nanging, mungkin bebener sing wuda saka Rasa Curiosity ana ing kemampuane kanggo ngundang godaan sing cukup kanggo ngobong kepinginan sing liar kaya sing ana ing ati kewan. Kajaba iku, kewan apa sing bisa ngetutake disiplin adhem saka wong sing disengaja

ora ngerti apa-apa, sanajan nganti ora nggatekake rasa penasarane sing kobong? Lazarus mlaku ngliwati rante sing gemerincing lan menyang lawang dhuwur nalika segara lemut lan iwak kaya kertas nutup ing mburine. Dheweke mbukak gembok lawang dhuwur lan mbukak lawang kasebut amba.

Dhuk! Klak-klak-klak! Lazarus mlumpat menyang sisih lan nggresah marang sirah sing tiba metu lan muter ing watu-watu ubin. Dumadakan ing mburine, mega serangga nggero saka lawang sing mbukak, munggah menyang langit-langit kaya yuta Malaikat eksoskeleton cilik, dibebasake. Sirahe wong wadon mau obah alon lan mandeng Lazarus kanthi mripate kaya susu, gulune ngetokake larva dadi tumpukan krim. Lazarus muter lan nutup mripate, kaya-kaya nindakake iku bisa mbantu mbebasake indra lan nyegah kedadeyan sing nggegirisi kasebut mlebu ing memorine. Nanging, kaya saben kedadeyan kepungkur sing bisa dieling-eling kanthi cetha—wis kasep, amarga memori sing sampurna iku, hadiah lan kutukan, sanajan kanggo nuntut supaya dheweke mikir babagan rincian paling apik saka kedadeyan paling ala ing pengalaman uripe — kaya saiki, kanthi tumpukan krim .

Lazarus watuk, keselek lemut. Dheweke noleh menyang lawang sing dhuwur lan compang-camping lan nyedhak. Liwat lawang sing mbukak, dheweke nemokake kamar jejer sing amba banget nanging cethak, sing katon nutupi tembok sisih kidul. Sadar yen dheweke ana ing omah iwak, Lazarus nemokake alesan sing mungkin kanggo kamar kasebut, sing dadi papan sing kapisah lan luwih resik kanggo nyimpen iwak sing diasinake lan diawetake. Nanging, ing mburi lawang sing ditutup, kamar sing sempit katon duwe tujuan sing ngelawan, nyegah isine ngrusak kabeh bangunan. Lawange saiki mbukak, Lazarus nemokake lantai kamar sing kebak mayit wuda lan dipenggal. Mungkin sèket utawa luwih, kabeh iku mayit wanita, kanthi ukuran sing beda-beda. Lan kabeh mau ana ing formasi sing tepat, nalika padha turu, kanthi tangane dipasang ing sisihe, lan bolongan gulu ngarah menyang lor, menyang lawang. Sakabèhé, sisa-sisa kasebut bisa uga kaya tali kayu sing ditumpuk kanthi teliti—utawa tumpukan sandhangan sing dilipat, utawa malah deretan sepatu sing tepat. Lan kaya sandhangan kasebut, mayit-mayit kasebut nuduhake tingkat degradasi sing saya tambah nalika—terus menyang lantai, fitur awak sing béda dicampur dadi rebusan peteng saka dekomposisi sing maju. Baris ngisor ana lapisan sing mulus sing meh padha karo ter sing umob, amarga diobah-obah karo serangga. Lan ing ndhuwur tumpukan sing nggegirisi, ana sirah-sirah sing mripate ngantuk, ora mandeng apa-apa kajaba kahanan manungsa sing paling tanpa pangarep-arep.

"Argh!" Lazarus mlayu mundur, njupuk sirah sing salah panggonan, lan mbuwang maneh menyang

kamar, lan nutup lawang sing dhuwur kanthi banter. Dheweke mlaku sempoyongan menyang meja sing ana ing tengah omah iwak, sirahe mumet. Maneh, dheweke mriksa pager sing reged lan mripate mandeng lawang njaba sing nggodha. Ing mburine, dheweke ngerti yen udharane resik, lan lemahe resik saka semut lan coro. Nanging, kanthi cahya abang alus sing metu saka ngisor lawang, dheweke uga ngerti yen Pati isih ana ing lawang. Subuh pungkasane wis teka— omah iwak kasebut dadi papan perlindungane kanggo sisa urip dina iku. Dheweke ngidak serangga saka sepatune, menek ing ndhuwur meja, lan mriksa sakwetara kasau sadurunge mlumpat ing antarane. Dheweke ngangskangi kayu-kayu lan ngglethak, madhep mudhun ing ndhuwure. Ing kono dheweke turu, slamet saka kreta geni swarga lan lantai neraka sing kebak serangga. Lan ing njaba kahanan limbo, dheweke digantung ing antarane Swarga lan Neraka, Lazarus lolos menyang papan sing luwih jagad impen sing nyenengake.

~*~

Dhuk-dhuk-shhh! Dhuk-dhuk-shhh! Lazarus obah kanthi swara sing ora tentrem lan ora wajar sing meh padha karo kewan gedhe sing ngrayap ing lemah teles, bola-bali nabrak sikil ngarep sing abot menyang lendhut lan nyeret sikil mburi sing ora duwe nyawa ing mburine. Lazarus krungu ambegan abot ing antarane undhak-undhakan, lan dheweke kelingan dina ing Lubang Sumur ing katakombe Abbey, nalika Squire Thateus percaya yen ana monster sing nyerang Squire Miguel. Pancen, Lazarus saiki krungu swara sing padha karo sing dibayangake minangka duweke kewan segara sing sesek lan tatu, berjuang kanggo ngangkat awake saka pesisir lan nemokake papan pungkasan kanggo nanah.

Lazarus muter miring lan ngringis, nggosok-gosok awake dhewe amarga bobot awak sing nyangga ndemek dhadha lan sikile ing kayu. Dheweke ngadeg lan ndhodhok ing ndhuwur balok sadurunge mandeng ambang lawang njaba lan cahya abange. Cahya abang sing tau dieling-eling saiki malih dadi warna abang sing beda— abang sing meh ilang —lan dheweke ngerti, saka rasa lara sing terus-terusan saka kasau, yen fajar awan pungkasane wis surup dadi surup. 'Ora suwe, langit wengi bakal dadi duweke,' dheweke njamin awake dhewe. Nanging, dheweke weruh bayangan sing liwat nalika nembus cahya ambang lawang . Swara saya tambah akeh. Dheweke nahan ambegan; jantungge deg-degan. Yen lawange mbukak supaya sinar cahya tipis bisa mantul—

Bum! Lawange mbukak njeblug. Sumber cahya srengenge sumunar ing lantai kanggo misahake

segara coro sing obah. Ombak serangga padha mumbul menyang pepeteng. Lazarus mbalikke raine sing kobong srengenge lan nutup mripate. Dheweke ngringis lan nggegem rahange, nyekel awake dhewe kaya reca. Ing kahanane sing wuta lan waspada, dheweke krungu gangguan sing ngganggu mlebu ing omah iwak—kaya- kaya kewan segara sing nyeret lan ngos-ngosan nemokake interior bangunan sing tengik minangka papan sing luwih nyenengake kanggo mati. Nanging, swara sikil ngarep kéwan sing gebug-gebug mau malih dadi swara sepatu bot wong lanang sing nabrak watu-watu ubin. Engsel lawang kriyet-kriyet lan cahya awan sing nyilakani dadi surem. Lazarus mbukak mripate. Dhèwèké nyawang mudhun menyang nemokake wong lanang ngadeg karo mburine madhep njero omah iwak lan ngintip liwat celah lawang sing meh ditutup. Dheweke nindakake awake dhewe kaya wong sing curiga utawa wong nakal, dheweke ndhelik ing njero lan ndelok-ndelok ing njaba.

Saka bayangan ing ndhuwur kaso, Lazarus weruh bokonge wong sing nyusup mau: wong lanang sing rada gedhe kanthi rambut ireng lemu. Noda lendhut nutupi sisih ngisor jubahe sing werna krem; lan ing sangisore jubahe, Lazarus weruh sepasang sepatu bot ireng sing padha karo duweke dhewe, kebak lendhut. Barisan tapak sikil lendhut nuntun wong lanang mau metu saka sepatu bote lan menyang tengah ruangan. Nalika ndeleng meja sing rusak, Lazarus nemokake panyebab swara seret sing sadurunge dirungokake—dheweke ndeleng tangan sing lemes lan alus sing tiba ing lantai. Nanging, saka sudut pandange, Lazarus ora weruh maneh lengen utawa awak sing duwe , amarga meja dawa nutupi kabeh pandangan, kajaba tangan sing pucet. Nanging, dheweke ora wani nyoba njupuk rincian luwih lanjut lan nemokake swara kresek saka balok kayu.

Akhire, wong lanang mau nyolong-nyolong metu saka lawang lan njupuk obor saka ember dhuwur. Sawise kuwi, dheweke mbukak tutup ember cilik, mbasahi obor nganggo lenga, lan ngliwati pinggir omah iwak nalika nglebokake obor menyang braket tembok sing dipasang. Kanthi sawetara gerakan kothak kayu bakar, dheweke nggawe kabeh pager sumunar karo obor sing murub. Banjur dheweke bali menyang lawang njaba lan ndeleng metu sedhela sadurunge nutup nganggo palang sing kuwat. Pungkasane, dheweke muter lan mandeng meja kerja ing tembok mburi, kanthi tumpukan sandhangan lan sepatu sing rapi. Dheweke tepuk tangan sapisan lan nyekel pucuk driji sing ndedonga ing lambene sing mesem, kaya-kaya ngormati panyebaran pesta sing nik. Lazarus nyathet rincian sing luwih alus saka raine: kulit zaitun, janggut ireng sing kurus, mripat peteng, lan irung sing katon mencolok kaya cucuk. Sanajan raine wong lanang kasebut katon asing kanggo Lazarus, fitur sing paling ngganggu yaiku

mripate sing katon gedhe banget —ing rai sing katon gedhe banget,
mripate wong lanang sing sempit mau menehi tatapan Cyclope sing rada ngganggu.

Sanalika, raine wong lanang mau owah; eseme dadi cemberut ing sangisore alis sing atos. Dheweke mlaku maju, ngangkat wong wadon sing wis ora duwe nyawa saka lantai, lan nyelehake mayit kasebut dawa ing ndhuwur meja. Dheweke nyangga lengen wong wadon kasebut ing sandhinge lan nyelehake dheweke ing tengah meja, nyetel posture sabisa-bisane, boneka ukuran asline. Nalika Lazarus ndeleng dheweke, dheweke katon mbales tatapan mripat biru sing amba sing njerit banter kanthi rasa putus asa sing jero. Nanging, rasa wedi sing ana Mripate katon kontras banget karo ekspresi puas saka raine sing santai—dheweke katon ndeleng wong lanang mau kanthi emosi jijik lan kepuasan diri sing campur aduk, uga ditandhani karo tatapan sing sedih lan mesem alus sing diselehake ing pojok lambene. Lan dheweke turu ing kono, ndeleng wong lanang mau, ndeleng mripate liwat mripate dhewe, lan mungkin menyang ruang paling ngisor Swarga, nalika wong lanang mau wiwit nyopot klambine. Kanthi ati-ati lan tliti, driji wong lanang mau obah kaya driji ibu sing tresna karo putrine sing ora bisa turu ing amben, karo wong lanang mau nglipat saben jahitan sandhangan lan numpuk ing jejere mayit sing diikat ing meja.

Lazarus sempoyongan lan nyekel kayu kanggo njaga keseimbangan. Dheweke nutupi cangkeme nganggo tangane lan ngringis amarga rasa mual sing ora dikarepke . Liwat swara laler lan serangga sing muni terus-terusan, Lazarus krungu saben ambegan abot saka wong lanang mau, kanthi swara lendir sing terus-terusan; lan dheweke ndeleng driji-driji lemu wong lanang mau nalika ngalusake lan nglipet sandhangan pungkasan kanthi anggun. Kanggo Lazarus, driji-driji kasebut koyone ora cocog karo tangane nelayan sing wis berpengalaman, amarga katon lemu lan alus; ora kaya driji bapakne sing luwih dawa, luwih ramping, lan luwih kandel kulite—utawa drijine dhewe.

Wong lanang mau nggawa sandhangan lan sepatu mayit menyang tembok mburi, ing ngendi dheweke nyelehake ing sangisore meja kerja lan ing antarane koleksi selimut manungsa liyane sing rapi. Dheweke tetep ana ing kono, karo mburi madhep Lazarus, sibuk karo barang-barang ing ndhuwur meja. Lazarus kaget nalika wong lanang mau nyeluk dheweke saka ndhuwur pundhake, "Aku iki Nelayan— Nelayan kanggo kabeh Manungsa; lan kowe ora kena lunga saka kene! Ora; ora ana sing bisa lolos saka omah iwak, yen wis mlebu—ora ana siji-sijia!"

Lazarus nahan napas.

Nelayan mau terus ngomong, "Apa kowe ora percaya karo aku?"

Lazarus ora gelem mangsuli lan wong lanang mau nusuk pucuke piso pangupas kulit ing ndhuwur meja kerja, karo mbengok, "Kanthi menengmu terus-terusan, aku nganggep yen kowe ora percayaa. Nanging, aku bakal mulang kowé liyané. Ora ana sing bisa ndhelik saka aku; sanajan kowé ora. Aku ndeleng kabèh—utamané tumindak lan pakaryané Iblis!"

Nanging nelayan mau ora gelem ndeleng Lazarus, malah tetep nggegem mburine lan ngeruk gumpalan uyah dadi tumpukan sadurunge diremuk dadi tumpukan butiran alus. Dheweke ngusap uyah sing longgar menyang telapak tangane lan ngusapake ing lengen lan gulu, kaya-kaya lagi adus. Lan kanthi swara sesek dadakan sing berlebihan, dheweke ngetokake cairan saka tenggorokane lan ngidoni ing jejere sepel. Coro-coro mlayu. "Aku arep takon sapisan maneh;" nelayan mau mbengok, nyekel piso saka ndhuwur meja, "Apa kowe ora percaya karo aku, anak setan? Wenehana aku wangsulan!"

Kanthi rasane katon cetha ing langit-langit sing mbukak lan saya ngelu, Lazarus ngakoni kekalahanane. Dheweke nggresula lan mikir babagan perkenalan dheweke minangka wong Kristen sing mabur —

Wong lanang mau mlayu saka meja kerja, nyekel piso karo nyekel rambute mayit sing wuda. "Wangsulana aku, tukang sihir!" Dheweke ngobahake sirahe wong wadon sing wis mati mau, nempelake lading ing gulune, lan mbengok marang dheweke; "Apa kowe percaya karo aku saiki?"

Lazarus nggegem balok palang, nyawang antarane sikile, lan mudhun ndeleng kedadeyan-kedadeyan sing koyone fantastis ing sangisore dheweke.

"Ah! Dadi saiki kowé ngaku," ujare nelayan mau marang mayit mau; "Nalika kabeh wis ilang—nalika kowé ora duwé pertahanan sing siap!" Banjur manèh, kaya ibu sing kebak katresnan, dhèwèké nggambar nggresula jero lan mesem sadurunge ngelus rambute alon-alon, karo ngucap, "Ati-ati ya, sayangku." Dhèwèké ndilat putih mripaté lan nglipur dhèwèké luwih lanjut, lan kanthi bisikan samar sing isih dirungokaké Lazarus; "Ora perlu luh. Penyihir ora kena nangs—mung kembang cilik sing ayu sing ngrasakake kasusahané."

Lazarus ndeleng nalika nelayan bali menyang meja kerja. Wong lanang mau ngasah ladinge nyenggol tali asah nalika dheweke nyeluk maneh, koyone kanggo njawab pitakonan sing ora diucapake saka wong wadon sing wis mati, "Ya, kowe pancen—lan luwih ayu tinimbang umume. Kenapa?"

Sirahe Lazarus nglangi; wetenge mules. Laler kesed ngganggu raine.

Wong lanang mau mesem dhewe, karo nambahake banter, "Ora bakal karo kowe, cah ayu. Kowe ora bisa nggodha aku. Aku ngerti akal-akalanmu: pura-pura dadi kembang mung kanggo nutupi wiji-wiji pialamu ."

Lazarus nahan watuk. Dhèwèké mriksa njero bangunan. Nalika semana dhèwèké lagi ngerti alesané rasa mual, nalika kukus obor sing munggah terus-terusan nglumpuk ing langit-langit, nyolong hawa saka dhèwèké—dhèwèké ora bisa tetep ana ing kaso.

Dhèwèké nyawang menyang ambang lawang njaba lan nemokaké sinar srengéngé sing isih nyala banget—dhèwèké ora bisa langsung lolos saka omah iwak. Dhèwèké noleh lan nyawang lawang sing dhuwur lan compang-camping sadurungé mbalèni pandangané menyang mburiné sing amba saka nelayan mau, sanajan rasa kepengin watuké saya tambah jelas. Dhèwèké ora ngerti pilihan liya, kajaba konfrontasi sing meksa lan presentasi sing meksa saka awaké dhéwé.

Dhèwèké obah kanthi ndhelik, nyekel tangané ing kayu nalika alon-alon ndhingkluk ing ndhuwuré wong wadon sing wis mati. Banjur dhèwèké bisa mlaku ing sisih kiwa lan tengené wong wadon mau nalika ngadeg ing ndhuwur méja. Mripate ora tau ninggalaké nelayan mau nalika dhèwèké njongkok ing ndhuwuré wong wadon mau. Dhèwèké nahan ambegan lan nglumpukké kabèh kekuwatan ing awaké, ngowahi posturé lan ngobahaké pusat gravitasiné, nganti sepatu boté ndemek lantai kanthi alon-alon. Dhèwèké mlaku kaya kucing, menyang lawang njaba sing dipager, mandheg cedhak lawang sing madhangi. Nanging, sadurungé dhèwèké noleh —sadurungé dhèwèké bisa ngangkat tangané lan nahan awaké—dhèwèké watuk.

Lazarus lan nelayan mau muter awak supaya padha adhep-adhepan. Wong lanang sing kaget mau banjur kelangan pisoné nalika muter ngliwati watu-watu gendheng, tiba anteng ing tembok lor. Lazarus nyopot pandangane saka piso, ngepakke swiwine, lan nggresah marang nelayan mau.

"Minggat!" wong lanang mau mbengok, mundur menyang tembok kidul.

Lazarus ngumpulake awake lan swiwine, lan tetep njaga lawang, sing durung mampu, dibukak kanggo cahya awan. "Tetep ing ngendi kowe ngadeg."

"Oh, aku arep—mung ana ing kene—ana ing kene, yen kowe gelem," wong lanang mau gagap, karo nepuk-nepuk watu tembok ing sandhinge. Coro-coro mlayu. Dheweke nyolong-nyolong ndeleng menyang sabrang bangunan, menyang panggonane agul-agul pangulit kulite.

Pandangane Lazarus ngetutake dheweke; dheweke nggereng. "Tinggalna wae!" Dheweke padha ndeleng saka ndhuwur meja tengah lan mayite. "Lungguha ing ngendi kowe ngadeg." Nanging, nalika wong lanang mau tetep ngadeg, Lazarus nambahake, "Aku bakal enggal ninggalake panggonan iki. Yen kowe lungguh, aku uga bakal lungguh; lan ora bakal ana bebaya sing dialami kita loro." Bebarengan, loro- lorone alon-alon ndhodhok lan, nalika garis pandang sing padha liwat ing ngisor mayite lan meja jagal, dheweke ndeleng maneh pandhangan sing ora pedhot saka siji liyane. Lan ing kono dheweke lungguh, kanthi meneng-meneng mikir siji lan sijine. Akhire, Lazarus mriksa maneh lawang ing mburine, kanthi cahyane sing saya surem.

"Kowé ngenteni wengi, ya?" pitakone nelayan mau.

"Aku bakal ninggal kowé, rauh waé," ujare Lazarus.

Wong lanang mau manthuk. "Mungkin kowe bakal. Wengi bakal teka rauh." Dheweke sambat lan ngganti posisine supaya lungguh kanthi tegak ing lantai. Dheweke nyenderake gegere ing tembok lan ngangkat dhengkule kanggo nyangga tangane ing ndhuwure. "Kepiye carane kowe bisa mlebu liwat lawang sing ditutup? Apa penyihir iki ngundang kowe? Kowe iki sapa? Jinis dhemit?"

"Aku ndhelik ing gendheng kayu. Aku dudu dhemit."

"Ah! Lan mesthi wae kowe dudu dhemit; nanging, swiwi lan untumu njaluk pitakon." Wong lanang mau ngresiki tenggorokane lan ngenalake awake dhewe; "Amad, aku —*Amad Gaston*; putrane *Barabass Gaston*. Yen aku oleh takon; nganggo jeneng ngarep sapa apa kowé dikenal?"

"Lazarus— wong mabur," wangsulane cekak.

Wong lanang mau ndhingkluk alon-alon lan jero. "Pakurmatan iku kagunganku, Lazarus; wong mabur."

Lazarus ngethok gandhewa bali sing cethek.

Nelayan sing kepengin weruh mau ngendhegake kasepen sing isih ana ing antarane wong-wong mau, karo kandha, "Sanajan aku iki nelayan sing trampil, ahli kitab sing trampil, lan wicaksana ing pirang-pirang keajaiban, aku saka jagad iki, aku kudu ngakoni yen penampilanmu sing nduweni swiwi ngganggu banget perasaanku. Pancen, yen aku mung wong biasa sing wedi karo Gusti Allah, aku bisa sumpah yen kowe iku Iblis dhewe." Dheweke ngangkat bahuné. "Nanging, amarga aku dudu wong kaya ngono; lan kaya ngono, kowe ora bisa dadi Iblis, mungkin aku kudu nganggep pertemuan kebetulan iki minangka piwulang kanggo keajaiban donya liyane —yaiku wong mabur ing daging." Dhèwèké ndhingkluk lan manthuk. "Apa kowé ngomong sing bener? Kowé mung kéwan mabur."

wong lanang, lan kowé bakal langsung lunga, ya?"

"Aku ora ngapusi," wangsulane Lazarus. "Aku iki wong Kristen sing mabur; lan aku bakal enggal lunga."

"Ya, aku dudu wong Kristen," ujare nelayan mau. "Nanging, aku uga ora ngapusi; minangka wong sing apik lan terhormat sing dakkarepake saka awake dhewe." Kanthi alis sing dhuwur, dheweke nyisir rambute menyang mburi, kaya-kaya arep nuduhake sisih sing luwih apik saka awake dhewe. Banjur dhèwèké ngulurake kuku-kukuné, mriksa kuku-kuku mau. Sawisé kuwi, dhèwèké ngempet lambené, nyelehake drijiné ing kuku-kuku mau, lan mikir—mungkin kanggo ngungkapké kabisané sing tanpa cacat kanthi berlebihan. "Ah!" Dhèwèké nggebug drijiné lan nuduhaké Lazarus. "Aku wis ngerti jenengé."

"Jeneng?"

"Iya; iki judhule ayat sing bakal tak tulis babagan pertemuanku karo kowe. Iki bakal dadi karya sing narik kawigaten." Dheweke mesem sinis. "Lan kabeh wong ing donya bakal gumun karo iki." Dhèwèké nggelar tangané menyang langit-langit lan ngobahaké tangané amba, kaya-kaya arep ngomong marang saklumahing langit. "Lan ayat kasebut bakal judhulé, *'Setan Bersayap, Sing Ngaku Kristen'*."

"Kuwi goroh; lan kowé ngaku ora goroh," ujare Lazarus.

"Apa saiki gelem? Kowe ngerti, sanajan dhemit bisa ngaku ora goroh. Lan saben wong sing wedi marang Gusti Allah, sing ndeleng kowe, bisa uga sumpah yen kowe dhemit."

"Nanging kowé kandha nèk kowé ora wedi karo Gusti Allah."

"Bener; nanging, wong-wong sing maca ayat kaya ngono—ya, pancen wedi karo Gusti Allaha." Dheweke ngangkat bahuné. "Mungkin iki sing cocog: tembungé wong mabur, sing ngaku wedi karo Gusti Allah, ngremehake tembungé wong liya ing donya sing wedi karo Gusti Allah, ta?"

"Aku dudu dhemit. Nggawe cathetan palsu kaya ngono kuwi goroh," Lazarus nyentak.

"Kanggo sapa? Kepiye klaimmu siji iki bisa mbantah satus klaim sing kosok baline?"
Kepiye carane kowe bisa bener lan satus wong salah? Apa kowe kok isa ngomong kaya ngono kuwi?"

"Aku ngerti bebener iki luwih saka sing dikira sapa wae: Aku iki wong Kristen sing mabur—dudu dhemit sing pura-pura ora dadi dhemit."

"Nanging, sapa sing bisa mbantah swara satus karo siji?" Dheweke ndhingkluk.

"Satus wong bisa salah, kalebu aku, yen dheweke salah nganggep, apa sing bener."

"Ah, apik banget!" ujare nelayan mau karo tepuk tangan. "Ngomong-ngomong sakwetara

pertahanan, kowé wis nglawan klaim sewu, sewu wong!"

Lazarus ngremuk raine. "Kowé lagi ngapa?"

"Aku lagi ngomong karo kowé. Lan aku lagi lungguh, kaya sing kokjaluk."

"Ora; kenapa kowe nindakake apa sing koklakoni marang wong-wong mau?" Dheweke nuduhake mayit kasebut.

"Oh, tukang sihir," wangsulane karo lambaian sing nesu, "Kabeh padha wae, nggodha ati becik wong lanang kanggo kauntungan ala. Aja nggatekake dheweke."

"Kowé sing matèni dhèwèké?"

Wong lanang mau mesem. "Pembunuh penyihir iku mateni penyihir, kancaku. Kuwi sing tak lakoni."

Lan minangka wong Kristen sing kokkarepake; kowe wis tau krungu babagan penyihir

sing nindakake inkuisisi suci, ta? Dheweke nuduhake antarane loro-lorone lan takon luwih

lanjut, "Yen aku ora andhap asor kanggo njupuk alih, sapa maneh sing bisa, yen ora? Kowe?"

"Kowé nindakké iki kanggo Tahta Suci? Gréja ngongkon kowé matèni wong wadon?"

"Penyihir, tukang tenung, nenek moyang, lan tukang mantra iku dudu wanita; aku ora mateni wanita lan bocah-bocah."

"Ana masalah karo kowe."

Wong lanang mau ndhingkluk, pura-pura kaget. "Oh? Lan critakna wae."

"Aku weruh kowé, sadurungé kowé bisik-bisik karo dhèwèké—ilatmu ing mripaté." Lazarus

nggeleng. "Aku percaya kowé nyebut dhèwèké penyihir mung kanggo nyolong klambi lan sepatuné."

Lazarus ndeleng raine nelayan mau malih dadi watu. Dumadakan, raine kaya pecah

amarga omongane sing mbengok. "Aja mlebu omahku sing sederhana lan nganggep aku

pinter, wong mabur! Kowé ora ngerti apa-apa babagan aku; utawa babagan tugasku sing ora

becik kanggo jujur; utawa babagan cara-cara licik para *penyihir!*" Dheweke ndeleng

sekilas tumpukan sandhangan sadurunge ngarahake pandangane menyang piso pangupas

kulit. Wong lanang mau noleh menyang Lazarus, nyipitake mripate. Lazarus meneng wae,

supaya ora nggawe nelayan mau luwih nggugah. Wong lanang mau condong maju kanthi raine sing lemu.

Ing sangisore cahya obor sing samar lan liwat bunderan laler sing mubeng-mubeng,

Lazarus nyinaoni mripate—kabeh katon nyawiji lan nduweni wujud siji-sijine bola raksasa

sing tansah mandeng dheweke. Wong lanang mau nggereng, "Aku bisa ndeleng kanthi cetha

liwat kowe. Kita beda banget; kowe lan aku. Kowe mung pura-pura wicaksana kanthi

mbaleni tembung-tembunge wong liya; dene, aku ngomong lan nulis tembung-tembungku

dhewe, amarga aku wicaksana." Wong lanang mau santai lan mesem. "Rungokna aku,

dina iki. Aku bakal nulis babagan kowe, Oh, Lazarus sing mulya, ayat langgeng saka wong sing bener lan

wong mabur sing sombong sing nemokake rasa isin ing cahya Bebener lan wedi ing

bayangan Kawicaksanaan. Aku bakal mbukak sliramu kanthi lengkap, lan nggawe sliramu wuda ing

donya." Nelayan mau ngedip lan mesem, karo nambahake, "Amarga aku iki pancen beda karo kowe, aku duwe loro-lorone, cara lan sarana kanggo nglipur pikiran manungsa."

Lazarus ngadeg lan narik napas jero sadurunge mbantah nganggo Kitab Suci lan tliti; "Kawicaksanan iku saka Gusti Allah. Kowé koyané matèni wong supaya ngincer sandhangan wanita. Lan—apa sing koklakoni karo mripaté?" Dhèwèké nggeleng. "Ora, atimu ora saka Gusti Allah."

Nelayan mau cemberut. "Gusti Allah? Sapa Gusti Allah—Gusti Allahmu?"

"Mung ana siji, yaiku Gusti Allah, Kang Mahakuwasa, Kang ana ing Swarga."

"Aku ngarep-arep wangsulan kaya ngono. Lagian, kowé kudu mbela imanmu. Para guru imanmu wis mulang kowé supaya mangsuli kanthi cara sing padha, nalika wong liya takon marang Gusti Allahmu. Nanging, kanggo mbela imanmu, kowé ora bisa menehi referensi marang tembung-tembung tinulis utawa lisan sing durung dakkira, lan bisa dakbatalake, mung kanthi paseksen kawicaksanan, refleksi akal, utawa pitakonan sing mbalikke . Dadi, slametake awakmu saka rasa lara nalika kumpul ing ngendi aku bisa uga ora cocog karo kowé, utamane amarga imanmu dhewe." Dhèwèké ndhingkluk lan mesem, ngenteni wangsulan Lazarus .

"Kowé kurang saka Gusti Allah."

Wong lanang mau njenggirat, mungkin ngarep-arep luwih saka dheweke.

Sedhela kahanan sepi ngebaki antarane wong-wong mau, kajaba swara gemeresik serangga lan swara gemeretak obor sing kobong.

Lazarus mriksa maneh cahya abang ing sangisore lawang nalika nelayan mau nyeluk dheweke; "Kowé kepingin ngerti kepriyé aku dadi béda karo wong liya, ta? Aku isa ngrasakake. Nèk kowé péngin ngerti, aku bakal ngandhani kowé." kepiye kedadeyane."

Lazarus ngangkat bahuné—wengi durung teka cukup cepet kanggone. Dheweke manthuk. "Aku pengin ngerti. Critakake kabeh marang aku."

Wong lanang mau mesem lan manthuk minangka wangsulan. "Kaya sing dakkarepake ... ya wis; aku bakal. Nalika Kedadeyan iku, wong tuwaku asale saka kerajaan sing beda, beda samudra; nanging, ing sawijining dina, nalika loro-lorone nggoleki kerang ing pesisir Sardinia, jejak sikile ketemu lan dheweke jatuh cinta. Senajan kapercayane beda, dheweke nikah kanthi rahasia, sumpah yen dheweke ora bakal ngajeni utawa nantang kapercayan liyane. Sajrone semusim lengkap ing aliansi sing ora umum, aku lair. Lan amarga aku anak-anake, dheweke setuju kanggo mulang aku babagan kapercayane loro-lorone, k

sanajan padha-padha cocog—kaya rong crita sing padha. Nalika aku wis cukup gedhe kanggo mangu-mangu bedane antarane, wong tuwaku uga sumpah Aku kudu meneng, supaya aku ora tau crita karo wong liya babagan kapercayanku sing ora umum utawa kapercayan wong tuwaku sing beda. Lagian, aku lan kanca-kancaku manggon ing kraton tanah bapakku , lan para wicaksana lan pinisepuh suku nglarang ekspresi agama sing beda. Bapakku pancen wong sing apik, amarga dheweke ngidini ibuku nglakoni agamane kanthi diam-diam, nalika ngerti yen sirahe bisa kanthi gampang nemokake pucuk lading, yen dheweke ngakoni kapercayane sing sejati marang para pinisepuh. Nanging, kanthi kesetiaan sing ora ana pungkasane, Para pinituwa tetep ora ngerti apa-apa. Lan suwe-suwe, aku tau nganut ora mung siji, nanging pitu Gusti Allah kabeh.” Nelayan mau nggoleki raine Lazarus .

"Pitu?" Lazarus takon karo manthuk-manthuk nalika dheweke ndeleng maneh ambang lawang sing isih sumunar. "Kenapa, akeh banget Dewa?" Nelayan mau njepret driji lan mesem isin. "Aku wis ngira bakal ana pitakonan kaya ngono."

Lan kaya *déjà vu* sing kedhip-kedhip ing pikirane , Lazarus kelingan yen dheweke wis ngarep-arep wong lanang mau bakal gumunggung: *wis ngarep-arep pitakonan kaya ngono*. Kajaba iku, dheweke ngerti yen wong lanang mau bisa uga terus ngomong babagan awake dhewe nganti wayah wengi.

"Pancen. Aku ngormati pitung Dewa kabeh," wong lanang mau nerusake kandhane, ngangkat pucuke sepatune nalika ndeleng kumbang sing nggremet nyedhaki dheweke. "Bapakku sing wicaksana ndedonga marang enem Dewa lan ibuku sing loman mung ndedonga marang siji—dewa iku duwekmu dhewe, sing saiki kokbela minangka siji-sijine." Wong lanang mau nurunake sepatune; serangga kasebut pecah, lan dheweke mesem marang Lazarus. Dheweke ndhingkluk maju, nambahake, "Sampeyan ngerti, aku ngerti kabeh babagan Dewamu—mung *siji* saka aku."

"Kowé nampa Panjenengané utawa ora," Lazarus nawakake. "Lan amarga kowé wis kenal karo Panjenengané, nanging milih nolak Panjenengané, aku ngira nèk ora ana sing isa tak tawarake kanggo ngyakinaké kowé." Lazarus mandeng dhèwèké, takon, "Mungkin ana sing sing ndadekake kowé nglawan marang Panjenengané?"

Nelayan mau mandeng Lazarus. Banjur dheweke keselek banter lan ngresiki tenggorokane, kaya-kaya arep nghias wayahe ngetokake lendir. Dheweke ngidoni lendir ing sandhinge. sepatu bot lan mandeng Lazarus kanthi cetha. "Tulung keparenga kula ngrampungake

tembung-tembungmu sadurunge meksa omong kosongmu."

"Nyuwun pangapunten," ujare Lazarus.

Dhèwèké ngresiki tenggorokané manèh lan nglembutaké pandhangané. "Ya, ya, kabèh rampung nalika ibuku ngerti yèn bapakku diam-diam ngrayu wanita liya." Dhèwèké nggelengaké sirahé. "Ana akeh banget rahasia ing antarane kita. Ibu iku semangat, kaya dheweke, wicaksana." Dheweke nggresula. "Ing rasa nepsu, dheweke njupuk pedhange nalika dheweke turu. Nanging dheweke tangi lan, ing kahanan meh turu, lan percaya yen bayangane minangka penyusup, dheweke mateni dheweke—mati ing panggonane dheweke ngadeg. Dheweke ora bakal nglarani dheweke; dheweke nyembah dheweke kaya srengenge sing lagi munggah."

"Aku turut berduka cita atas kelanganmu," wangsulane Lazarus, karo ndeleng sekilas ambang lawang. "Oh, aku ngira iya," ujare wong lanang mau kanthi nada sarkasme sing abot. "Nanging; aku tangi esuke tanpa ngerti apa sing wis kedadeyan. Aku kelingan dina isih cetha—turon ing amben, karo srengenge sing anget, swara manuk kicau, uap kandel saka lembah sing ijo, lan pandonga matur nuwunku marang para Dewa—ora ngerti yen ibuku sing wis seda lan bapakku sing nangis turu ing sandhingu ing kamar liyane." Dheweke ngobahake tangane menyang Lazarus. "Ya, aku ngerti yen kowe ndhelikake rasa welas marang aku—ora perlu, Pak."

Lazarus mung ngangkat bahuné.

Wong lanang mau nerusake; "Sedih banget amarga kelangan siji-sijine katresnan sejati ing uripe, bapakku bunuh diri ora let suwe sawise iku; nanging, sadurunge seda, dheweke nuntut supaya aku sumpah marang dheweke: yen aku kudu ninggalake kapercayane lan ngrangkul ibuku —karo siji-sijine, Gusti Allah, sing Maha Kuwasa. Aku ora seneng karo dheweke; aku ora gelem. Dadi dheweke nangis; banjur dheweke seda, lan aku nemokake awake dhewe dhewe, lan karo pitu—pitu Dewa sing, ing antarane kabeh mau, ora bisa nglindungi sanajan bojone saka katresnane sing ora bakal ilang siji lan sijine." Dheweke ndhingkluk maju, maneh ndeleng raine Lazarus .

Lazarus manthuk. "Pitu."

"Pitu," wong lanang mau nguwuh, ngangkat driji sabisané. Banjur dheweke tepuk tangan sapisan lan mesem. "Dadi aku ngubur wong tuwaku loro, saben wong miturut adat istiadat, lan ninggalake sangang kuburan ing wedhi sadurunge ninggalake tanah airku."

"Sanga?" Lazarus kepeksa takon.

Nelayan mau mesem sinis. "Persis padha akehe; wiwit aku ngubur Gusti Allahmu ing baris-baris kuwi uga kuburan."

Lazarus ngukum dheweke. "Panjenengane iku Kang Wiwitan lan Kang Pungkasan; lan Sabdane ora bakal sirna."

"Kanthi kelinganku sing jero, aku percaya yen kuburane iku kuburan katelu. Lan kepiye karo tembung? Aku iki penyair, sing ora bisa mati. Kanthi tembung, aku ora bakal bisa mati, Lazarusku sing mulya, sing dadi wong mabur." Dheweke nggeblak driji lan nggresah, kaya-kaya arep mbisiki rahasia, "Anggere ana siji jiwa sing ngrungokake, aku bakal urip kanggo mbisiki tembung. Iki bebener. Aku —aku."

Kasepen ing antarane wong-wong mau mung sedhela, amarga dirusak dening nelayan sing lagi semapat . ngguyu banter. Dheweke nggebug watu lantai bola-bali karo nguwuh-uwuh, "Saiki critakna, O Lazarus, wong mabur! Endi iman sing sejati; lan endi sing palsu? Cepet! Wangsulana aku! Wangsulana wong wicaksana pujangga, supaya kita kabeh ora mati tanpa siji!"

Lazarus ngadeg. "Mandheg!"

Wong lanang mau ngguyu lan nuding driji sing nuduh. "Kaya sing dakkarepake! Kowé bakal lara ati yen mikir bab panggonanmu sing cilik ing donya iki." Dhèwèké nyender ing tembok, isih mesem lan nggeleng-geleng. "Oh, sedhih banget sing dirasakake wong-wong mau, nalika mikir bab kemungkinan salah babagan kuwi, sing dikarepake supaya bener. Oh, keraguan, sing digawa dening sesanti lan akal dadi iman wuta." Dheweke mandeng kanthi cetha marang Lazarus. "Apa kowé ora ngrasakake rasa ora tentrem ing spekulasimu babagan awakmu dhéwé?"

Lazarus njongkok maneh, pandangane mandeng rai wong lanang sing wis tuwa kuwi —lan mripate. Dhèwèké nyepèlèkaké. "Aku isa ngrasakaké yèn ana akèh agama palsu, lan ana nabi-nabiné ; nanging, aku ngerti yèn imanku marang Gusti Allah Kang Mahakuwasa iku siji-sijiné iman sing sejati."

"Ngapusi!" Wong lanang mau mbengok, nabok lantai. Laler-laler mabur. Dheweke cepet-cepet nglipat tangane lan ngrangkul awake kanthi kenceng nalika obah-obah, mandeng langit-langit lan ngucapake tembung-tembung sing kayane wis dingerteni lan diucapake kanthi hafalan. "Ora ana Gusti Allah. Ora ana Swarga. Ora ana Neraka. Ora ana malaikat utawa wong suci, uga ora ana

dhemit utawa sétan." Dhèwèké oyag-oyagan bola-bali lan mandeng munggah, nuduhaké yèn dhèwèké kesasar ing pikirané dhéwé nalika nerusaké, "Ora ana tandha-tandhané—ora ana ing ngendi waé—ora ana konfirmasi—ora ana pitunjuk—ora ana cacad—"

"Goroh," wangsulane Lazarus kanthi tegas, narik kawigatene wong lanang mau . "Kitab Suci iku konfirmasi kuwi. Iku Sabdane Gusti lan Juru Slametmu sing Maha Luhur, sing kok tolak."

Wong lanang mau obah-obah meneng lan Lazarus weruh owah-owahan dadakan ing raine; nalika watake katon owah kanthi cepet —saka rai wong sing ora teratur sing katon ora teratur mentale, dadi wong sing ora kaku kanthi sikap sing unggul lan dhuwur. Dheweke ngangkat dagune lan ndeleng irunge sing kaya cucuk menyang Lazarus. "Kitab sucimu, kaya sing koksebut, mung gaweyan gabungan saka para ahli Taurat sing wis suwe mati lan fanatik sing pengin kabeh generasi sabanjure ngrungokake tembung-tembunge minangka siji tembung—minangka siji-sijine pangandianing Gusti Allah lan iman sing dibayangake ing antarane. Kebetulan, wong-wong nulis Dewa lan dhemit, amarga Dewa lan dhemit ora tau nulis babagan awake dhewe." Dheweke ngobahake drijine menyang Lazarus, manthuk. "Mungkin sampeyan mikir kepiye carane aku bisa ngerti bab-bab sing gedhe kaya ngene."

"Aku ora gumun," sambate Lazarus, mriksa maneh lawang.

"Lan aku bakal ngandhani kowé," nelayan mau nerusake—tanpa nggatekake omongane. "Sajrone pirang-pirang mangsa lelunganku—menyang macem-macem tanah lan wong-wonge—aku wis nemoni akeh tulisan kaya kitab sucimu, kabeh mau ngaku minangka tembung suci." lan prentah-prentah ilahi saka para Dewa. Aku weruh maneka warna wujud: perkamen, wadhah lempung; tablet watu lan kayu; ukiran ing batang wit; malah bekas luka lan tandha ing rai lan weteng manungsa, sing ngaku yen tulisan kasebut ditulis kanthi ilahi lan tanpa rasa lara nalika turu." Dheweke nepuk tangan. "Lan mungkin kowe pengin ngerti apa sing paling umum sing dakklumpukake ing antarane?"

"Aku ora pengin, " Lazarus ngendika.

Nanging wong lanang mau terus ngeyel. "Padhané yaiku, apa waé sing dikandhakake minangka pesen ilahi, mesthi ana bagean liya saka pesen sing kudu diwaca, yaiku pesen ilahi iku pancen bebener, saengga klaim liya sing kosok baline iku salah. Lan kenapa kitab sucimu bisa beda karo kitab suci liyane sing 'ilahi' iki?"

pesen', amarga uga nyatakake yen agama lan Dewa liyane ora nyata, kajaba sing diusahake supaya dadi nyata? Yagene kok, supaya ora mung dadi siji 'pesen ilahi' liyane

"Ing antarane akeh wong? Coba critakna; bebener apa sing luwih gedhe ing njero bebener iki? Lan kepiye carane kowe bisa nolak bebenerku babagan iki?" Dheweke mesem lan ngedip.

Akhire, Lazarus nggereng dheweke. "Sejatine kowe ora nampa Gusti lan Sabdane. Kaya dene wong liya sing mangu-mangu bab iku, sing ora ditampa utawa dingerteni, kowe uga padha. Penolakanmu iku sing bakal ngrusak kowe. Lan yen kowe pancen ngrangkul Sabdaning Allah, Rama Kita ing Swarga, mula kowé ora bakal ngaku ngomong sing bener lan ora ngakoni Kitab Suci. Kowé ora bisa nolak bebener iki, supaya ora kanthi goroh."

"Oh, nanging aku isa—lan wis," wangsulane nelayan mau. "Aku ora ngapusi. Aku wong sing apik lan mursid —malah wong sing terhormat."

Lazarus nyawang mayit ing meja, karo nggeleng-geleng. "Ora; kowe wong jahat, mung pura-pura apik. Kowé ora menehi apa-apa sing apik kanggo nglawan Gusti Allah, kajaba kurang imanmu marang Panjenengane lan Sabdane."

Lazarus weruh laler sing ngrayap ing bathuke nelayan mau; laler mau mandheg persis ing antarane alis matane.

Wong lanang mau koyone ora ngerti yen ana kutu ing bathuke nalika dheweke mesem lan mangsuli, "Aku ora entuk apa-apa yen ngrusak imanmu. Mung kowe sing bakal kalah amarga disingkirake, ing ngarepe Bebener sing ora obah." Dheweke ngacungake tlapak tangane lan ngangkat bahuné. "Kowe delengen, beban bebener ana ing kowe, dudu aku, amarga aku ora ngaku yen Gusti Allah iku nyata." Dheweke mesem amba nalika Lazarus ndeleng laler ngrayap ing ndhuwur raine sadurunge nyusup ing janggute.

"Gusti Allah iku nyata. Ora ana Gusti Allah liyane sadurunge Panjenengane. Panjenengane iku—Aku iku," ujare Lazarus.

"Apa? Apa?" wong lanang mau nantang dheweke. "Lan yen aku ngandhani yen Gusti Allahmu sing ana ing mburine kuwi

"lawang," pitakone wong lanang mau karo nuduhake lawang sing dhuwur lan compang-camping, "kowe percaya karo aku?"

"Aku bakal percaya karo kowe."

Nelayan mau ndhingkluk lan nyipitake alis. "Ngapa kowe percaya karo aku tanpa alesan, nalika beban bebener kudune ana ing aku kanggo mbuktekake yen Gusti Allahmu ana ing mburi lawang?"

"Mungkin, kowé ora bisa ndeleng bebener amarga kowé nggoleki sapa sing kudu nanggung bebané?"

"Ya wis, yen ngono," ujare karo mikir, karo nyelehake driji ing dagune, lan ngusir laler sing tau nempel ing janggute, "Amarga aku ora mbukak lawang lan mbukak bebener sing dakkandhakake, kepiye carane kowe bisa percaya karo aku sadurunge?"

"Aku wis ngarep-arep pitakonan kaya ngono," wangsulane Lazarus. "Aku ora butuh lawang dibukak kanggo aku." ngerti manawa Rohé Gusti Allah ana ing endi-endi, lan ing saben bab. Panjenengané ana ing mburi lawang kuwi; ing watu-watu tembok iki; ing kayu-kayu gendheng —"
Dhèwèké ngobahaké laler saka rainé lan nusuk drijiné menyang mayit mau. "Dhèwèké malah ana ing dheweke."

Wong lanang mau ngeculke dheweke karo mesem lan nggelengake sirahe nalika Lazarus nerusake, "Sapa sing nggawe dheweke, yen dudu Gusti Allah? Lan sapa sing nggawe gunung lan kali, utawa srengenge lan rembulan? Apa kowe sing nggawe?" Dheweke nggelengake sirahe. "Ora; Gusti Allah Kang Mahakuwasa sing nggawe kabeh —iku wis ditulis ing Kitab Suci. Dadi kowe bisa nutup lawangmu lan ngaso, yakin manawa kabeh babagan kowe minangka bukti anane Gusti Allah ."

"Aku mikir ora," wangsulane wong lanang mau. "Bukti siji-sijine sing kokwenehake yaiku kanthi nuduhake yen omah iwakku iku—penyihir iku —lan kabeh ana ing kene, sing kudune ana ing kene." Dheweke nyerahke tangane menyang udhara. "Nanging kowe durung nyakinake aku yen omahmu Gusti Allah iku luwih saka kekarepanmu supaya Panjenengane dadi nyata— mesthi wae, kowe ora pengin kanggo mbukak Panjenengane marang aku liwat mripate penyihir utawa rai rembulan. Apa kowe bisa nuduhake aku? Aku pancen bakal rumangsa matur nuwun banget kanggo iku."

Lazarus ndeleng nelayan mau ndhingkluk maju, ndeleng sekilas saka lantai omah iwak lan menyang piso pangupas kulit iwake.

"Lan aku bakal seneng yen kowe tetep ana ing panggonanmu lungguh." Lazarus nggereng.

Wong lanang mau nyender ing tembok lan nggresula. "Wangsulana iki; yen ora ana watu, kayu, tukang sihir, gunung, utawa malah srengenge—yen ora ana apa-apa, banjur kepiye carane apa kowe isih percaya yen Gusti Allahmu iku ana?"

"Yen ora ana apa-apa, aku uga bakal dadi apa-apa lan ora bakal ngerti apa-apa. Nanging, amarga aku iki aku, mula aku ngerti yen Gusti Allah uga ana, amarga aku ora nggawe awake dhewe."

Wong lanang mau ngangkat cangkeme lan mikirake wangsulan Lazarus. Ana kesunyian sedhela.

Akhire, wong lanang mau takon, "Yagene kowe ngremehake Sang Pencipta Agung kanthi nyebutake mung minangka dewa, raja, utawa bapak?"

"Sing Nggawe Agung? Apa maksudmu ngomong, 'Gusti Allah Kang Mahakuwasa?'"

"Ora. Aku ora ngomong, Gusti Allah sing Mahakuwasa; aku ora ngomong, Raja, Gusti, utawa Adipati para Dewa; aku nindakake aja ngomong, Gusti Allah kang Maha Apik, utawa Gusti Allah kang Maha Ala. Aku kandha, Kang Nitahake Agung, sing ora butuh jeneng kang mulya utawa gelar kang luhur.

"Gusti Allah Kang Maha Kuwasa nduweni akeh jeneng. Lan kowe menehi Panjenengane jeneng liyane, kanthi nyebut Panjenengane, 'Sing Nitahake Agung'."

"Aku ngarep-arep kaya ngono." Dhèwèké nggresula sadurungé ngetokaké driji kaku ing sikilé nalika menehi ceramah marang Lazarus. "Ing saben panggonan sing wis tak lewati; karo saben wong sing tak temoni, sing sumpah setya marang Gusti Allah, dhèwèké nyatakaké padha karo sing kok lakoni saiki—yen Gusti Allahé iku Sang Pencipta Agung. Nanging, Sang Pencipta Agung dudu Gusti Allahé manungsa. Sang Pencipta Agung nitahaké manungsa lan nggawé wong-wong mau gumun karo jagad iki lan percaya marang Gusti Allahé. Coba pikirake, nèk kowé gelem, wong maburku sing mulya sing nyebut awake dhéwé, Lazarus."

"Gusti Allah iku Bebener; aku ora perlu mbela Panjenengane sanajan ana wong sing nyenyamah Panjenengane."

Nelayan mau ngringis sadurunge mesem. "Gusti Allah iku Bebener? Apa mung kuwi—mung kuwi—ora liya?" Dheweke ngguyu ngakak. "Ya, mesthi wae kowe isa ngomong kaya ngono; kaya wong liya sing ngomong, kanggo mbela Gusti Allahe, yen Gusti Allahe iku Bebener. Lagian, wong endi sing bodho banget nganti ngaku percaya karo Gusti Allah sing palsu?" Dheweke mesem. "Kowe ora ngomong apa-apa lan akeh banget ing wektu sing padha —ora ngomong apa-apa sing penting kanggo mbela Gusti Allahmu; nanging, mbukak akeh babagan ketidakmampuanmu kanggo mbela sing apik sanajan mung nganggo klaim sing paling prasaja."

"Aku wis ngomong nèk aku ora mbéla Panjenengané; aku mung nuduhaké Kayektèné," ujare Lazarus. "Oh?" Wong lanang mau ndhingkluk. "Banjur wangsulana bebener iki: Apa Kang Maha Agung Kang Nitahake becik apa ala?"

"Yen kowé nyebut Gusti Allah, mula Panjenengané iku becik."

"Ngapusi! Kang Maha Agung iku segalane! Segalanya iku saka Kang Maha Agung—semua perkara yang baik, setiap perkara yang jahat, dari bunga hingga penyihir—semuanya! Bagaimana kamu bisa mengaku berbagi kebenaran ketika kamu hanya memberikan setengah kebenaran? Aku juga curiga kamu percaya bahwa kejahatan hanya berasal dari setan dan dhemit, ya?" Dia manthuk sambil mesem.

"Lan saka ngendi asale perkara-perkara ala iki —dhewe? Coba critakna critane bocah cilik kaya ngene !"

"Kowé koyone ngerti Sabdaning Allah tanpa aku kandhani," kandhane Lazarus.

"Yagene kowe njaluk aku nuduhake Bebener, mung kanggo kowe sing nolak?"

Nelayan mau ngangkat bahuné. "Yen aku ngandhani kowe, mung sak ambegan, babagan kabeh sing ana gandhengane karo kapercayanmu, mula kowe bisa uga seneng karo kesempatan kanggo nyingkirake kabeh perkara kasebut mung kanthi lambaian tanganmu. Aku ora pengin ngentekake gaweyan sing akeh lan dawa, kanthi teliti ngatasi maneka warna aspèk saka gagasanmu sing salah, mung supaya kowe menahi teguran sing aneh lan ora masuk akal, sing sepele kaya : 'Aku ora percayakaro kowe', utawa, ' ora kaya ngono.' Mula, perhatian lan partisipasimu sing semangat mesthi dibutuhake. Apa kowe gelem melu ijol-ijolan sing mbukak kaya ngono kanggo nggoleki Bebener, Lazarus Gogu-ku sing mulya—putrane Ivan Gogu?"

Lazarus nggeleng. Dhèwèké mandeng wong lanang mau kanthi cetha. "Ora, aku ora percaya."

"Ora babar pisan? Cangkemmu sing untune kaya asu njaluk meneng, nanging mripatmu ngomong beda. Ing mripatmu, aku weruh rasa penasaran sing njerit, lan rasa ngelak kanggo jawaban saka pitakonanmu sing akeh banget."

"Lan mungkin kowé mung ndeleng lan krungu apa sing péngin kowé deleng lan krungu, Amad Gaston-ku sing uga mulya, sing putrané *Barabass Gaston*?"

Nelayan mau ngguyu lan ngobahake driji marang Lazarus. "Kowé pinter banget!"

Apik banget! Yen ngono, mungkin kita loro-lorone salah amarga wis mikir luwih dhisik—kowe, karo apa sing sampeyan ora bisa ndeleng minangka salah banget karo iman sampeyan; lan aku, karo apa sing ora kudune dakdeleng, ing mripatmu sing isih ngelih." Lazarus nggeget untune nalika wong lanang mau nerusake. "Saiki, amarga aku wicaksana lan gelem, sing nduweni swiwi, aku bakal nuduhake karo kowe bebener babagan manungsa lan Dewa-Dewane."

"Kudu?" Lazarus sambat, mriksa lawang ing mburine sedhela nalika nelayan kasebut uga ndeleng sekilas piso sing ilang.

"Pancen," wong lanang mau negesake. "Kaya mangkene: Kaya dene bocah-bocah sing dilipur ing ngarsane wong tuwane; wong tuwane uga nemokake panglipur ing Gusti Allah. Lan kaya dene bocah-bocah nyuwun pituduh, kepastian, lan sih-rahmat marang wong tuwane; wong tuwane uga ndedonga marang Gusti Allah kanggo pituduh, perlindungan, lan sih-rahmat.

Sawise kabeh, nalika wong tuwane isih bocah, dheweke uga nandhang kepolosan, rasa wedi, lan kebodhoan. Aja

kowe ngerti maksudku, nganti saiki?"

Senajan Lazarus wis mangerteni maksude, dheweke ora mangsuli, amarga dheweke kepincut banget karo keanehan sing katon saka wong queer, yen ora kaya fantasi, sing ana ing ngarepe. Kanthi kepincut, dheweke mandeng nelayan kasebut, sing kasil nuduhake wawasan sing jelas lan refleksi sing tenang, lan sing nerusake menahi ceramah marang dheweke saka mburi mayit sing mung sawetara wektu sadurunge, dheweke menahi ceramah, digawe wuda, lan njilat mripate.

"Kanthi menengmu, aku nglumpukake kowe kanggo nglumpukake aku," ujare nelayan mau, ngundang perhatian Lazarus. "Saiki, aku bakal menahi kowe, bebener sing luwih gedhe, lan sing mesthi bakal kok tolak amarga imanmu. Iki: Sang Pencipta Agung iku segalane. Lan amarga iku segalane, ora ana rai sing dikenal kanggo menahi kita panglipur utawa panglipur; ora ana tangan bapak kanggo menahi kita kepastian utawa perlindungan; lan ora ana basa ibu kanggo nglipur utawa nambani rasa lara kita." Dheweke ngobahake drijine menyang Lazarus. "Saiki kowe ngerti kenapa ana buku lan crita babagan Dewa. Manungsa kanthi ritual nulis lan ngomong babagan Dewa ing antarane awake dhewe, kanthi khusus kanggo ngyakinake awake dhewe, kanthi massal, yen Dewa pancen ana. Lan ing godhong kitab suci sing disenengi—ing tembung-tembung khotbah sing dinyanyekake—dheweke menahi rai, wujud, lan jeneng, marang Dewa. Lan kaya wong-wong sing percaya marang Dewamu dhewe, dheweke nyebutake minangka 'Panjenengane, Rama, Gusti, lan Raja', lan menahi sipat-sipat kaya 'murka, welas asih, kasusahan, lan sih-rahmat'; kaya- kaya dheweke nggawe Dewa miturut gambar awake dhewe." Nelayan mau mesem. "Saiki wangsulana aku, O Lazarus sing mulya: Yen babi bisa gumun karo awake dhewe lan jagad raya; yen dheweke kabeh duwe kemampuan kaya Manungsa, apa dheweke ora bisa nulis lan ngomong babagan Dewa-Dewa sing ana ing gambar awake dhewe?"

"Yen atimu tansah nunggil karo Gusti Allah, aku ora percaya yen kowe kudu gumun karo bab-bab sing ora bisa ditindakake babi," ujare Lazarus.

"Lan yen kowe ora gumun karo apa wae sing ora—kaya babi sing trampil; banjur kepiye carane kowe bisa ngumpulake apa sing ora—kaya awakmu dhewe sing ora trampil?" pitakone wong lanang mau kanthi sinis.

Lazarus nggegem rahangé. "Aku ora perlu mbela Gusti Allahku nalika ngadhepi mungsuh-mungsuhé; lan kanggo aku dhéwé, aku percaya yèn aku cukup mampu miturut iman lan pangertenku kanggo mangerteni yèn kowé ora duwé kemampuan sing padha."

Nelayan mau ngguyu mendesis lan nyingkirake dheweke karo ngobahake tangane. "Oh, nanging aku isih duwe iman marang kemampuanku lan marang Kang Maha Agung kaya dene kowe, marang gagasan bodho lan keyakinan wuta, kanggo ndhelikake mripatmu saka bebener sing nglarani saka jagad sing kejem lan kebak duraka." Dheweke ngangkat bahuné. "Kabeh wong nindakake — kaya kowe nindakake. Dheweke milih percaya ing papan sing luwih apik lan, marang Gusti Allah sing peduli kanggo nglipur akeh kasusahan uripe ." Wong lanang mau banjur nggelengake sirahe, karo nggresula abot. "Nanging sayangé, wong-wong mau tetep ana ing jagad sing kejem; lan Dewa-Dewane mung upaya nekat kanggo nempatake rai sing dikenal ing Sang Pencipta Agung sing tanpa wujud lan tanpa rai." Dheweke keselek lan ngresiki tenggorokane, nambahake, "Ing impene babagan papan sing luwih apik, dheweke ora gelem ndeleng jagad sing wis digawe dening Sang Pencipta Agung." Wong lanang kasebut nutupi mripate lan katon nangis nalika Lazarus ndhingklik.

Lazarus kaget nalika wong lanang mau nggebug tangane ing lantai lan ngguyu cekikikan . "Kewan-kewan sing mesakake!" ujare. "Dewa-dewane mung gambar boneka sing ora ana artine, sing ora mirip karo Sang Pencipta Agung!" Dheweke ngguyu maneh. "Lan luwih saka iku; dheweke ora mung ngaku yen Gusti Allahe yaiku Sang Pencipta Agung; nanging akeh sing uga sumpah yen Sang Pencipta Agung masang wijine menyang wanita lan malah duwe dewa manungsa!" Dheweke mesem lan nggelengake sirahe. "Saka kabeh gagasan bodho— dewa-manungsa, sing disembah lan dipateni." Raine dumadakan owah dadi koyone lagi merenung. Dheweke nyinaoni Lazarus lan ngeruk janggute. "Apa kowe pancen percaya karo kebodohan kaya ngono?" Banjur dheweke ngedip lan mesem sinis.

Ing sangisore geni obor sing mubeng-mubeng, lan ing sajroning tatapan adhem wong lanang mau , Lazarus bisa uga wis nemokake tatapan murub lan adhem sing padha kaya sing tau metu saka mripate ibune — semangat tanpa ati sing padha sing kobong ing njero mripate. Panjenengane nanggapi nelayan kasebut kanthi kutipan saka Kitab Suci; "Amarga Gusti Allah tresna banget marang jagad iki, nganti Panjenengane masrahake Putrane siji-sijine, supaya saben wong sing percaya marang Panjenengane ora tiba ing karusakan, nanging nduweni urip langgeng."

Kanthi gerakan teatrikal, wong lanang mau ngangkat tangan siji dhuwur lan nyekel dhadhane nganggo tangan liyane, karo ngucap, "Rungokna! Tembung-tembungmu pancen kaya pedhang sing nusuk atiku, nganti nglarani aku! Kowé wis nyiapake kanthi apik," ujare karo ngece, "Ora dikarepke; nembe diomongake! Kawicaksananmu— "

Lazarus ngowahi sikap lan nyawang lading kulit nalika wong lanang mau nyelehake tangane kanthi lesu ing sandhinge lan noleh menyang Lazarus kanthi raut muka sesek sadurunge nambahake, "Saka sapa wae sing koksilih tembung-tembung kuwi, kowe kudune bali menyang dheweke, lan ngandhani yen tembung-tembung kuwi kosong lan tanpa kawicaksanaan." Dhèwèké nggebug drijiné lan nuding Lazarus. "Luwih saka iku, kowé kudu ngandhani dhèwèké menawa dhèwèké iku kaping pindhoné wong bodho—sing pertama, amarga percaya karo tembung-tembung kuwi minangka bebener; lan manèh, amarga nyakinaké kowé supaya tumindak kaya wong bodho sing sombong lan ngajari aku kaya dhèwèké tumindak marang kowé!" Nelayan mau ngrangkul awaké dhéwé kenceng lan ndemek gejeré ing tembok, lungguh kaku lan rai watu, nalika mandeng Lazarus.

Lazarus mikir babagan owah-owahan awaké sing dadakan. Dhèwèké mung bisa kelingan kaping telu sajrone uripé, rasa nesu sing padha sing kaya-kaya nggawé dhèwèké anget. Dhèwèké mikir babagan rasa nesu nalika Kapten matèni bapakné— pupil mripaté nyempit. Dhèwèké kelingan Ibuné sing wuda, sing bakal ngrusak kapercayane lan nyoba mateni dheweke nganggo Monster bersayap—dheweke ngepal tinjune lan nggereng nalika mikirake tembung-tembung bisik-bisik saka prajurite Hugon, nuduh dheweke minangka monster bersayap sing dudu dheweke— kringet mili saka garis atos raine nalika Lazarus saiki nyinaoni wong lanang sing katon trampil ing ngarepe, sing tumindak kaya monster, lan sing ngece pondasi imane. Dheweke narik napas jero lan mandeng wong lanang sing wani nggulung pondasi kenyamanan, lan karo iku, dheweke yakin manawa dheweke meh padha karo bapakne lan ora ana sing padha karo Ibune sing nggegirisi.

'Ora kaya Ibu—dudu Monster sejati,' dheweke nglipur awake dhewe, ngendhokke awak kanthi ambegan lan mesem sing manis nalika mangsuli, "Aku ora nyilih tembung kaya ngono saka wong liya, kaya sing kokkandhakake. Iki Sabda Allah, ing Kitab Suci. Lan amarga kowe ngaku ngerti Kitab Suci, nanging koyone ora kelingan Sabda Allah nalika diwahyukake marang kowe, mula mungkin kowe ngapusi?"

Nelayan mau mbales esem sing padha. "Aku ora ngapusi. Lan, yen panjenengan kersa, tulung elinga yen aku iki wong sing mulya, lan uga trampil. Aku kelingan kitab suci panjenengan kanthi lengkap—saben tembung lan saben ayat, ing kabeh bukune." Nanging, sanajan kowé bisa uga nduwèni kemampuan kaya ngono kanggo ngluwihi wong biasa, aku dudu wong kaya ngono." Dhèwèké ngresiki tenggorokané lan mesem manèh. "Mula, tulung critakna, Lazarusku sing mulya, lan wong Kristen sing mabur ing langit wengi, sing nganggo klambi ireng;

apa kowé uga nulis?”

"Aku pancen ahli kitab," wangsulane Lazarus. "Nanging, yen kowe ngerti saben tembung saka saben ayat Kitab Suci, kaya sing kokkandhakake, mula kowe bisa maca ayat: 2 Raja-raja, 35 saka 17?"

Nelayan mau ngringis lan ngenyet lambene. "Pinter tenan kowe milih ayat kuwi minangka uji kemampuanku. Nanging, aku nampa tantanganmu lan ngarep-arep demonstrasi sing padha." Dhèwèké narik napas lan maca ayat kasebut kanthi ngucap, "Kowé ora wedi karo allah liyané, utawa sujud marang iku, utawa ngabekti marang iku, utawa kurban marang iku." Wong lanang mau nepuk tangan sapisan lan nambahake, "Iki wis cukup. Saiki, keparenga kula ngelingaken panjenengan sepisan malih bilih kula namung nganut Gusti Kang Maha Agung lan boten nyembah Gusti Allah kados panjenengan." Panjenenganipun nuding Lazarus. "Giliran panjenengan — critakaken babagan Paribasan, 1 saking 8. Kepriye isine?"

Lazarus ngeling-eling banter, karo kandha, "Apa Kawicaksanaan ora ngundang? Apa Pangerten ora ngetokake swarane?"

"Ah!" wong lanang mau nguwuh karo ngangkat alis. Mungkin isih ana liyane babagan kowe, sing durung ditemokake?"

Lazarus manthuk. "Mungkin kowé wis nemokaké yèn aku ora perlu gumunggung karo kabisanku ?

Nanging, amarga kowé meksa —kaya kowé, aku ngerti saben tembung saka saben ayat Kitab Suci, Amad Gaston; *nelayan lan penyair*, sing putrané Barabass Gaston."

Wong lanang mau ngangkat alis kapindho, padha karo alis sing pertama. "Kowé uga duwé bakat —yaiku bisa ngéling-éling kabèh?"

"Aku isih kelingan, sing dakdeleng lan dakrungu, yen kuwi tegese tembungmu," ujare Lazarus .

"Mung sapisan, kowé ndeleng utawa krungu apa-apa, lan kowé bakal kelingan terus?"

"Nganti saiki," wangsulane Lazarus, karo nambahake kanthi adhem, "Nanging, aku durung urip selawase; kowe iya?"

Wong lanang mau nampar bathuke, katon keweden nalika ngomong madhep langit-langit. "Ing Sak umurku, aku durung nate ketemu wong liya sing kaya aku! Lan sing iki duwe swiwi! Apik tenan rancangan agung, sing wis digawe dening Sang Pencipta Agung kanggo kita!" Dheweke ndeleng Lazarus kanthi rasa bungah lan nawakake, "Mungkin kita luwih padha tinimbang sing dakkira wiwitane —kowe lan aku!"

Lazarus nyawang mayit sing ana ing meja makan ing antarane wong loro mau. "Kita iki ora padha."

"Oh, nanging pancen ngono," wong lanang mau meksa karo ngobahake tangane. "Kita duwe tujuan sing padha; kowe lan aku, amarga kita diwenehi bakat lan dikutuk ing bab sing padha—sadar karo awake dhewe." Dheweke lungguh lan nyipitake mripate sadurunge takon marang Lazarus, "Kaping pira kowe maca ayat-ayat sing padha ing teks Ilahimu?"

"Kitab Suci iku Sabdaning Allah, lan dudu teks saka Gusti Allah," wangsulane Lazarus.

"Lan aku wis maca ayat sing padha kaping pirang-pirang, kaya kowe uga."

Wong lanang mau ngerut raine. "Banjur kenapa kowe maca sing wis kokwaca kuwi, 'supaya elingmu ora kurang saka sing kokkandhakake?'"

"Eling-elingku bab Sabdaning Allah ora ndadekake aku dadi ahli," ujare Lazarus.

"Aku nglumpukake makna anyar saben maca anyar." Banjur dheweke condong maju lan, kanthi karo nggegem tangane ing lantai, Lazarus nyimpulake, "Malah pangeling-eling sing lengkap ora menehi kabeh makna kanggo bab-bab sing dieling-eling."

Wong lanang mau lungguh ing tembok, mesem sinis, lan sibuk nggebug driji. "Mungkin kowe ngomong sing bener, amarga kelingan ora nggawe pangerten; nanging, aku ora kelingan diskusi antarane kita, babagan 'pangerten' tembung." Dheweke ngangkat alis lan manthuk. "Nanging, amarga kowe nggawa kita menyang oyot wit, sing kalebu makna saka tembung sing ditulis, mungkin aku kudu nuduhake karo kowe, yen ana akeh cara kanggo ngukur makna karya tulis, kajaba apa sing ditulis ing njero." Wong lanang mau nggelengake driji.

driji marang Lazarus lan mesem. "Kowé ngaku wis maca teks Ketuhananmu bola-bali, sanajan mung kanggo nglumpukake maknane luwih akeh. Wangsulana aku iki: Apa kowé tau nimbang makna ayat-ayat kasebut nganggo tembung lan gagasan sing ora ana ing njero? Apa kowé nimbang maknane nganggo kabeh sing ora diomongake? Apa kowé entuk makna sing luwih akeh ing ayat-ayat iki kanthi milih tembung, gagasan, lan pengulangan sing ati-ati? Utawa apa kowé kepincut banget maca lembaran ayat nganti kowé ora bisa ndeleng makna lengkap saka buku Ketuhananmu?"

"Aku ora maca kitab sucimu kanggo mangerteni apa sing ora ana ing njero kitab sucimu; kaya dene aku ora maca babagan manuk kanggo mangerteni carane nggawe roti utawa anggur. Kowé ngomong; nanging kowé ora ngomong apa-apa."

"Oh, nanging aku iya; kowé sing ngrungokake, tanpa krungu apa-apa. Coba critakna, pira teks sing wis kokwaca, Lazarus?"

"Akeh."

Wong lanang mau manthuk katon mikir. "Akeh? Coba critakna, pira teks-teks iki sing kalebu teks-teks saka Gusti Allah? Pira sing nyritakake babagan Gusti Allah lan agama sing beda-beda—sing saliyane saka kitab suci iki sing saiki kokanggep minangka bebener?"

"Aku ora kaya kowé, sing nganut akèh Gusti Allah, gagasan, lan omong kosong. Mung ana siji Gusti Allah, siji Sabda, lan siji Bebener; lan aku ora perlu maca bab goroh."

"Lan aku ngarep-arep wangsulan kaya ngono. Nanging, aku bakal nuduhake karo kowe, gagasan-gagasan kaya ngono sing pancen ora gelem kokrungu. Kaya ngene: Kaya saben wong lair, saben wong bakal mati. Lan amarga ora ana wong sing pengin mati—amarga saben wong pengin urip selawase—manungsa wis ngrancang piranti lan cara kanggo uwal saka rasa lara mikir babagan pati dhewe. Kepiye panemumu babagan bebener kaya ngono?"

"Mungkin kowé isa nemokaké cara kanggo mikirké sedamu kanthi meneng, ya?" pitakoné Lazarus , mriksa manèh cahya samar-samar saka ambang lawang .

Nelayan mau mesem lan nerusake, "Kaya dene wong sing duwe agama apa wae, pirantimu iku teks Ilahimu; lan saranamu yaiku aturan tertulis. Saka kabeh agama sing beda-beda sing daktemoni ing jamanku, aku nemokake yen dheweke duwe pangerten sing padha. Ing intine kabeh, ana prasasti suci sing ngaku yen dheweke digawe dening ilahi. Lan ing njero prasasti lan teks Ilahi iki, ana aturan tertulis. Aturane beda-beda antarane agama lan wong; nanging, aku wis ngerti kamiripane lan nemokake yen dheweke ora aneh. Apa sampeyan pengin ngrungokake aturan tunggal sing padha?"

Lazarus ngibasake laler saka raine lan ngusir Amad, menehi perhatian marang sawetara coro sing nglumpuk ing lantai ing ngarepe —wong-wong mau katon lagi ngenalake awake dhewe siji lan sijine kanthi rambut dawa sing dipasang ing sirahe.

Wong lanang mau nerusake; "Aturan siji kanggo kabeh wong yaiku iki: Yen ana wong sing nampa prasasti ilahi saka imane minangka bener, lan dheweke manut karo aturane, mula dheweke bakal urip selawase kanthi rasa seneng lan tentrem. Lan yen ana wong sing ora nampa prasasti kasebut minangka Bebener, mula dheweke uga bakal urip selawase, nanging kanthi kasusahan lan lara." Dheweke mesem. "Apa Apa kuwi ngandhani kowé bab kitab sucimu dhéwé, nalika dilebokaké ing cahya sing padha karo prasasti ilahi liyané? Apa tegesé babagan prasasti apa waé, saka kapercayan apa waé, sing ngaku ilahi?"

Lazarus nggelengake sirahe. "Mungkin ana liyane babagan kowe, sing uga durung ditemokake.

mungkin kuwi, sing ora *kokwenehake* , sing paling nuduhake babagan awakmu. Aku takon iki marang kowe: Saka kabeh kapercayan sing wis koksaksi, lan ing kabeh tembung sing wis kokwaca babagan dheweke, apa kowe nemokake siji deklarasi sing memuji kowe kanggo kejahatan sing wis koklakoni ing kene?" Dheweke nuduhake mayit kasebut. "Kapercayan apa, ing kabeh wong sing kowe ngaku ngerti, sing bisa nyatakake tumindak matenimu minangka apik, utawa bener?"

Wong lanang mau mesem lan ndhingkluk maju kanggo mangsuli; "Anakmu dhewe, Lazarus."

"Ora; dudu duwekku. Lan kowe isih ngaku ora ngapusi?"

"Kowé kudu eling nèk aku ora goroh. Kebingunganmu babagan Bebener ora ateges aku ngomong ora bener. Iku mung tegesé kowé kudu ndeleng ngluwihi kuwi, sing kowé percaya minangka bebener."

"Kowé aja matèni; kowé aja nyolong. Ora ana bebener sing luwih gedhé tinimbang Sabda

saka Gusti Allah."

Wong lanang mau nyender lan manthuk. "Wis suwe sadurunge, aku ngarep-arep kowe bakal ngomong kaya ngono; lan wiwit kuwi aku wis nyiapake pitakonan kanggo njawab pratelanmu. Aku takon iki marang kowe: Yen kowé nduwé pangerten sing cetha, nganti kowé ngerti cara kanggo matèni Iblis ing imanmu lan ngresiki jagad saka kejahatan, banjur apa kowé gelem matèni Iblismu ?"

Lazarus nyipitké mripaté. "Aku ngerti apa sing koklakoni ing panggonan iki, matèni wong wadon mung kanggo nyolong klambiné."

"Aku uga takon iki marang kowe," wong lanang mau nerusake, "Yen kowe duwe cara kanggo nyolong kakuwatan Iblismu lan ngubur kanthi diam-diam, supaya ilang selawase saka jagad iki; banjur, apa kowe bakal nyolong saka Iblismu?"

Kenangan bab Babi Mabur raksasa mabur ing pikirane Lazarus; dheweke mangsuli, "Iblis bakal ngadeg ing ngarsane Gusti Allah lan tanggung jawab kanggo saben tumindak ala. Aku dudu Gusti Allah; lan aku ora perlu mikir babagan perkara sing ora bakal kedadeyan. Lan aku percaya yen ana masalah karo kowe amarga mikir babagan kaya ngono."

Wong lanang mau ngomeli dheweke; "Lan aku percaya yen ana masalah karo imanmu , sing nyegah kowe saka mikir-mikir ing njaba imanmu. Nanging, aku wis ngira yen kowe ora bakal mateni Iblismu, sanajan mung kanggo nylametake jagad iki. Lagian, imanmu mulang kowe supaya luwih ati-ati nalika nylametake awakmu dhewe saka imanmu dhewe."

Lazarus nggelengake sirahe. "Gusti Allah masrahake Putra tunggal-Ne —"

"Kaya sing kok omongke!" wong lanang mau nguwuh. "Nanging, kita ora ngomong babagan menehi nyawa; nanging njupuk wong-wong mau! Apa kitab sucimu ora kandha nèk manungsa njupuk nyawané déwa manungsamu; mula kitab sucimu sing padha ora bakal ngomong babagan gagasan nèk Gusti Allahmu sing mènèhi nyawané Panjenengané, ta?"

Wong-wong sing nyalib Kristus kuwi dudu Gusti Allah, Amad. Wong-wong kuwi mung nindakake apa sing diidinke Gusti Allah kanggo ditindakake, apa wae regane pungkasane."

"Bener, Lazarus. Kowé ngomong kanthi jujur ing imanmu nganti bisa ngganggu aku—kaya sing dakkarepake." Nelayan kasebut nuduhake mayit kasebut kanthi tangane, lan nambahake, "Sang Pencipta Agung wis menehi aku kemampuan kanggo njupuk sawetara nyawa, supaya aku bisa nylametake luwih akeh wong. Saiki aku takon marang kowe: Apa tumindak ala, sing mung ditindakake kanggo nglawan kejahatan, dudu tumindak apik?"

Lazarus ngangkat alis. "Matèni dudu bab nylametaké."

"Matèni tukang sihir, nylametaké jagad," wong lanang mau ngukum, karo nyipitaké pandhangané. "Yèn wong-wong mau diidinke urip, wong-wong mau bakal terus nyebaraké wiji ala pati, bosok, lan pertanda ala marang kabèh wong becik ing bumi."

Lazarus mandeng wong wadon sing wis mati lan umume ora pati penting kuwi sadurunge takon, "Lan kepiye carane kowe bisa yakin yen dheweke tukang sihir?"

Wong lanang mau megap-megap, katon keganggu karo wanine Lazarus takon. Dhèwèké banjur takon dhéwé; "Piyé pandhe wesi sing trampil ngerti jaran? Piyé imam agung ngerti tandha-tandha lan pratandha ala?" Dhèwèké nggereng marang Lazarus; "Aja wani nantang kawicaksananku. Aku iki tukang sihir sing berpengalaman lan trampil. Kowé ora ngerti apa-apa—apa-apa, babagan pakaryan tukang sihir lan wong tuwa!"

"Kaya sing kok omongké," Lazarus sarujuk. "Pancen bener nèk aku ora pati ngerti bab wong-wong kuwi. Kuwi uga alesané aku njaluk bukti kaya ngono marang kowé." Dhèwèké nuduhaké marang mayit sing lagi turu. "Apa kowé isa mènèhi bukti nèk wong wadon iki, utawa wong liya, kuwi tukang sihir?"

Wong lanang mau mandeng Lazarus sadurunge ngakoni, "Mburu tukang sihir dudu aplikasi sing tepat, wongku sing swiwine mulya lan kepengin weruh. Wong ora bisa nemtokake bukti absolut saka praktik sing kurang sampurna. Ora kaya imanmu sing prasaja, jagad saka Sang Pencipta Agung ora teratur lan polos kaya sing mbok kira—kebak kerumitan, kerumitan, lan akeh warna abu-abu."

Lazarus manthuk. "Banjur, aku kepéngin nganggep wangsulanmu sing rumit kuwi tegesé kowé pancèn nglakoni." ora duwe bukti yen dheweke penyihir—utawa, yen sampeyan bisa uga nyebutake marang aku babagan 'kerumitan' lan 'nuansa abu-abu' kanggo nutupi bebener sing prasaja, yen sampeyan "Ora duwe bukti kaya ngono." Dheweke ndhingklik maju, meksa wong lanang mau luwih lanjut. "Aku percaya yen kowe ora bisa mbuktekake yen korbanmu iku penyihir. Kajaba iku, aku percaya yen kowe ndeleng dheweke dadi penyihir mung sawise kowe ngincer klambi lan sepatune." Dheweke nuduhake meja kerja, kanthi gaun sing dilipat. "Ngapa maneh kowe kudu ati-ati banget karo penempatane?"

"Ngapusi!" ujure nelayan mau karo nabok lantai. "Aku ora nindakake iki kanggo aku dhewe; nanging kanggo kowe—kanggo kabeh wong!" Wong lanang mau nggelengake driji kanthi nesu. "Mripatmu prasaja, mung bisa ndeleng Awane utawa Wengi, tanpa nggatekake Senja utawa Subuh! Kowé nglumpukaké barang-barang supaya dadi, entah apik utawa ala, tanpa ngukur tegesé, utawa tingkat bener lan salah ing njero barang-barang kuwi!" Manèh, dhèwèké nabok lantai. "Kepiye kowe wani-wanine, nganggep ngerti niatku mung kanthi menehi bukti tumindakku, dene tegese lan cara-carane isih durung kokngerteni —kepiye kowe wani -wanine ngadili aku!"

Lazarus ngempet lambene lan ngangkat alis. Banjur dheweke mangsuli kanthi anteng, "Mungkin aku duwe mripat sing prasaja. Nanging, mripatku sing prasaja ndeleng kanthi cetha, yen kowe ngubengi awakmu nganggo sandhangan lan sepatu, sing dicolong saka wong-wong sing wis kokhukum lan, kanthi tanganmu dhewe, diukum pati." Dheweke nggresula abot. "Lan kowe ngaku yen kowe nindakake iki; ora kanggo kowe dhewe, nanging kanggo aku—lan kanggo kabeh wong. Kepiye carane bisa kedadeyan?"

Wong lanang mau ngece, "Apa kowe ngerti kenapa kowe ngerti sethithik banget babagan tukang sihir?" "Aku durung nate weruh tukang sihir," wangsulane Lazarus, "Utawa krungu ana tukang sihir liyane, kajaba sing ditulis ing Kitab Suci."

"Bener! Kowé durung tau weruh penyihir wiwit para pemburu penyihir sing setya kaya aku njaga jagad iki resik saka wong-wong mau. Lan aku ora dhewekan ing usaha sing bener iki. Malah para pendeta ing gerejamu ngupayakake supaya jagad iki luwih apik kanthi nggoleki lan ngrusak wong-wong mau. Kejahatan wong-wong mau nyebar ing kabeh sing didemek. Kita nindakake apa sing kudu ditindakake. Pemburu penyihir ora seneng karo tugase; dheweke mung nindakake apa sing bener."

Lazarus nyawang meja kerja lan wong wadon sing wis mati mau ing ngarepe

ngomentari, "Yen pemburu penyihir ngupayakake nyingkirake piala para penyihir saka jagad iki; lan para penyihir nyebarake piala liwat kabeh sing didemek; mula kenapa pemburu penyihir bisa ngidam sandhangan lan sepatu penyihir? Lan apa pemburu penyihir ora dadi luwih jahat nalika perjuangane mateni para penyihir, nalika dheweke kerep banget nyekel para penyihir mau?"

"Kowé kok kepincut karo klambi lan sepatu? Rungokna!" nelayan mau mbengok. "Klambi lan sepatu—sepatu lan klambi! Kita ngomong babagan penyihir. Apa ana masalah karo kowé? Apa kowé ora bisa ndeleng awakmu dhéwé?"

"Aku isa."

"Yen ngono, hormati aku nganggo iku," ujare wong lanang mau.

Lazarus manthuk, mikir tantangan kasebut. Dheweke nuduhake wong wadon sing wis mati ing antarane karo takon, "Kapisan, apa kowe kelingan jenenge wong wadon iki?"

"Penyihir; nenek tua; nenek tua—jeneng siji lan sijine cocog," wong lanang mau mangsuli kanthi ketus.

Lazarus ngangkat bahuné. "Mungkin sing nganggo jubah lengkap, Amad Gaston; sing putrane Barabass." Gaston, kepéngin dhèwèké tanpa jeneng lan wuda, ta?"

Wong lanang mau mandeng dheweke nalika Lazarus nerusake, "Nanging, yen wong wadon iki dumadakan bisa ambegan maneh lan urip maneh, lan kudu menahi katrangan sing jujur babagan kabeh sing dingerteni; lan aku takon dheweke kepiye penyihir sing mati lan wuda luwih elek tinimbang penyihir sing mati lan nganggo klambi, banjur kepiye dheweke bisa mangsuli aku?"

"Ora bakal urip! Lan mung goroh sing asale saka tukang sihir!" Wong lanang mau nggereng, karo ngadeg, "Sapa kowe, kok nyolong-nyolong mlebu omah iwakku, lan ngece aku bareng karo tukang sihir?"

Lazarus cepet-cepet ngadeg, maju pirang-pirang langkah. "Tetep wae ing panggonanmu ngadeg!"

Wong lanang mau nyopot mripate saka lading kulit lan nantang Lazarus, "Lan yen aku nindakake ora? Apa sing kudu koklakoni—patenana aku?" Dheweke mesem sinis. "Aku kelingan aturan sing ngiket kowe—Kowe ora kena—"

Lazarus ngebaki sebagian swiwine, mbukak cangkeme, lan nggresah alon-alon, nganti wong lanang mau bisa ndeleng untune nganti dawa.

Wong lanang mau mundur alon-alon lan nyender ing tembok. "Mungkin ana sing luwih saka sing katon. Saiki kowe nyoba nggawe aku bingung, ya?" Dheweke meksa

drijine nempel ing pelipise lan merem mripate katon lara. "Kaya dheweke—kowe nyoba nyebar pikiranku nganggo gagasan jahat." Dheweke ngusap raine, njupuk ambegan jero sadurunge mesem tipis. "Nanging, kowe ora bisa nggunakake kejahatanmu nglawan pemburu penyihir sing berpengalaman, Lazarusku sing mulya."

"Pikiranmu mung duwekmu dhewe, bebarengan karo piala sing thukul ing njero atimu."

Kowé kuwi, sing ngrusak awakmu dhéwé."

"Meneng," wong lanang mau ngidoni karo tangane sing nyekel nalika dheweke nlihi tembok kanthi mripat sing mblalak. "Rungokna; rungokna!"

"Apa sing kudu dirungokake, ta?"

"*Ssst—rungokna* saiki —saka mburi lawang!" dhèwèké mbengok, nyekeli sirahé nganggo tangan siji nalika drijiné nuding menyang lawang dhuwur lan compang-camping.

"Maneh, dheweke padha mbisiki mantra-mantra sihire. Tutupen awakmu! Cepet, wong maburku sing apik!" Wong lanang mau ngomong omong kosong nalika nutul drijine ing bagean awak sing beda-beda; nanging, ora kaya pendeta, sing bisa uga sengaja nggawe salib ing awake dhewe minangka tandha salib sing bisa ditebak; nelayan kasebut kanthi cepet ndemek awake dhewe ing endi-endi lan tanpa urutan sing jelas— bathuke, iga, mripate, dhengkul, ilate—

"Kowé lagi ngapa?" pitakoné Lazarus karo ndhingkluk.

"Ati-ati awakmu, Lazarus! Ati-ati karo pikiranmu nalika ngadhepi kejahatan— tukang sihir sing jahat kuwi! Pikirake mung pikiran sing murni, supaya kowe ora bakal rusak saka njero!"

Lazarus nyawang lawang sing dhuwur lan compang-camping lan nelayan sing ditemokake, kebak banget karo awake dhewe; ketoke kepengin ndemek saben bagean awak sing jelas, nalika lambene nggeblak lan nggumam swara sing ora jelas sing meh padha karo maca pandonga nganggo basa sing ora dingerteni.

"Resikna pikiranmu," wong lanang mau menehi saran marang Lazarus. Dheweke mandheg ndemek awake dhewe, lan ngadeg tangane nempel ing tembok, lan ndhingkluk maju, ambegan jero lan ajeg nalika menehi ceramah marang Lazarus, "Kumpulake kekuwatanmu saka njero. Iku carane pemburu penyihir . Gawe awakmu kaya Pedhang Bebener—kaya logam sing ditumbuk—kanggo ngadhepi Kejahatan."

Lazarus nglirik saka mburine lan menyang lawang njaba, sing saiki ora menehi cahya ing lawang njaba. ambang lawang—wengi wis teka. Banjur dheweke nyawang maneh mayit sing ana ing meja lan lawang dhuwur sing compang-camping sadurunge mbalekake pandangane menyang nelayan, sing saiki ngadeg santai ing tembok lan madhep dheweke karo mesem.

"Dheweke ora bakal bisa gawe piala marang kita," ujare njamin Lazarus, "Saiki kita duwe pangayoman lengkap ing sangisore waja sing perkasa saka Kang Maha Agung."

"Perlindungan," pitakone Lazarus karo ora percaya, "Sawise wong mati?"

Wong lanang mau nggelengake sirahe kanthi kuat lan nutup kupinge menyang lawang sing compang-camping, bisik-bisik banter nalika ndhawuhi Lazarus supaya ngrungokake. "Oh, dheweke ora mati, muridku sing apik; dheweke mung pura-pura mati. Yen sampeyan ngarepake dadi pemburu penyihir sing berpengalaman kaya aku, mula sampeyan kudu ngerti maneka warna cara penyihir. Iki bakal dadi piwulang pisanan saka akeh piwulang liyane. Saiki rungokna kanthi tliti—gunakake kupingmu sing gedhe lan kenalake karo mayit."

Lazarus nyegerake awak lan ngrungokake swara saka mburi lawang dhuwur.

"Oh, tenan," nelayan sing mesem meksa, "Krungu cetha nalika padha bisik-bisik babagan rahasia Kejahatan." Dheweke nuduhake mayit sing wuda, "Iku dheweke, sing sirahe durung dipenggal, sing bisa ngundang sadulur-sadulure wadon sing jahat nglawan kita."

Senajan Lazarus tansah ngawasi para nelayan mau, pikirane tetep ana ing kupinge, sing saiki krungu bisikan-bisikan akeh wanita sing kabeh mendesis saka mburi lawang dhuwur lan compang-camping." Dheweke maju pirang-pirang langkah lan ngrungokake luwih tliti nalika swara-swara sing terus-terusan dadi luwih fokus. Lan ing swara sing katon samar-samar, dheweke nglumpukake tembung-tembung bisikan minangka potongan-potongan frasa, lan mungkin, wacana sing tumpang tindih antarane penyihir sing mendesis lan wong tuwa sing ngobrol.

Lazarus boleh karo rai abang lan penasaran marang nelayan mau, sing saiki nganggo klambi sing mesem isin, katon seneng karo bukti anyar sing dumadakan dikumpulake Lazarus saka mburi lawang dhuwur. Lan pancen, pikirane Lazarus kaya angin puyuh saka kenangan anyar, babagan klaim wong lanang kasebut babagan pakurmatan, bebener, kawicaksanan, pangeling-eling sing sampurna, wicara sing cerdas, perhatian sing tajem marang detail —

Dhèwèké mundur, njupuk ambegan, lan kanthi tegas ngomong karo wong lanang mau, "Dudu

bisikan-bisikane para penyihir." Dheweke nggelengake sirahe. "Aku ngerti swara iki. Iki mung susuh serangga sing obah nglawan awake dhewe."

Wong lanang mau ngendhokke esemé; rainé atos kaya watu lan dhèwèké kandha kanthi adhem, "Kewan ora bisa ngomong."

"Wong mati uga ora," Lazarus nolak. "Mungkin, ing pikiranmu, kowé wis nglumpukake swara serangga minangka tembung-tembunge tukang sihir supaya kowé bisa percaya karo tukang sihir nalika sejatine ora ana?"

"Ana tukang sihir—kabeh ing sakubenge kita—nang endi-endi!" wong lanang mau mbengok, karo ngobahake tangane. Dudu kapercayanku marang dheweke sing ndadekake dheweke nyata!" Dheweke nggresula. "Uga dudu penyangkalanmu marang dheweke sing ndadekake dheweke ora nyata!"

Lazarus nyawang mayit sing wuda. "Mungkin ana tukang sihir, kaya sing kok omongke; nanging, aku ora percaya yen dheweke ana ing kene." Dheweke maju lan mandeng nelayan kasebut.

"Minangka wong sing terhormat, kaya sing kok omongke—minangka pemburu tukang sihir, kaya sing kok omongke—apa kowe bisa sumpah yen kowe ora tau mateni wong sing dudu tukang sihir?"

Wong lanang mau nyawang lawang sing compang-camping mau, ngangkat bahuné, lan ngakoni, "Ya, kaya sing wis dakcritakake mau, mburu penyihir iku ora mesthi—kadang, bisa uga ana wong jahat sing nuduhake saben tandha yen dheweke tukang sihir, nanging— ora persis—mburu tukang sihir lan liya-liyane."

Dhèwèké ngresiki tenggorokané lan nglembutaké swarané. "Minangka pamburu penyihir, kita duwé niat apik; lan kita ngupaya sing paling apik kanggo nyirnakaké wong-wong mau— nyingkiraké wong-wong mau saka wong-wong apik ing donya."

"Kowé wis nindakké sing *paling apik*?" pitakoné Lazarus.

"Kita," wong lanang mau mbengok—banjur gumunggung babagan kabisane: "Nanging, aku luwih berpengalaman—luwih trampil tinimbang umume wong."

Lazarus nyawang sakubenge ruangan. "Ngendi para pemburu penyihir liyane?"

Wong lanang mau ngobahake tangane, ndeleng sakubenge lan mesem katon ora percaya. "Kita ana ing endi-endi, kancaku —kasebar ing pirang-pirang negara—tansah ndhelik!" wong lanang mau nguwuh. "Kita ora ngenalake awake dhewe kanthi terang-terangan marang wong-wong sing bisa nglindungi para penyihir. Urip kita kebak rahasia. Lan elinga yen aku ora nemokake kowe; nanging kowe sing nemokake aku lan para penyihirku."

Lazarus ndhingkluk, mungkin krasa kaya-kaya boboting jagad iki dumadakan tiba ing awake. Dheweke nyawang raine mayit sing disedhiyakake ing meja nalika swara panyuwune tukang cuci Lord D'Alcicourt kobong ing pikirane, takon, 'Duh, Gusti Allah—panjenengan badhe nylametaken kula?' Panjenenganipun mriksa malih ambang lawang njaba, ingkang boten madhangi cahya.

Banjur dhèwèké nyawang manèh marang nelayan mau, sing nyilangaké tangané, lan mesem. "Kowé kuwi Wong pisanan sing nemokake aku sajrone pirang-pirang taun. Lan kowe mbokmenawa bakal dadi sing terakhir—amarga aku salah sawijining pemburu penyihir paling apik." Dheweke ngusir Lazarus kanthi lambaian santai, terus, "Aja kuwatir. Aku tansah ngerti yen butuh luwih saka mung wong biasa sing nemokake aku—lan, aku ditemokake dening wong mabur, mung nelpon " Ngerteni dedikasiku sing ora goyah, kanggo pakaryane pemburu penyihir ." Dheweke njupuk ambegan lan mesem. "Lan aku percaya yen Sang Pencipta Agung pungkasane wis menehi ganjaran marang aku—kanthi magang mabur lan pemburu penyihir sing luar biasa. Kepiye menurutmu, Lazarus? Apa kowe bisa nggawa penyihir, nalika ana ing swiwi? Apa kita bisa nylametake jagad iki—bebarengan?" Dheweke nepuk tangane sapisan, dicekel kaya-kaya lagi ndedonga, lan ngenteni wangsulan.

"Ora ana tukang sihir ing kene," ujare Lazarus. "Lan apa gunane pemburu tukang sihir tanpa tukang sihir, yen dudu pembunuh wanita biasa?"

Wong lanang mau mesem, lan kandha, "Iya, wong cilik sing pracaya." Dhèwèké maju pirang-pirang langkah. "Lan yen aku bisa mbuktekake marang kowe yen ana tukang sihir ing kene, lan ora mung serangga sing kokkandhakake krungu, apa kowe bakal percaya karo aku?"

Lazarus nyawang lawang dhuwur sing compang-camping.

Wong lanang mau manthuk, "Pancen; ing kana." Dheweke nuduhake lawang. "Pancen ing kana. Aku isa Aku bakal nduduhake marang kowé akèh wong wadon tuwa sing durakané wis ora ana gunane manèh. Apa kowé péngin ndeleng usaha apik saka pakaryané para pamburu?"

Kanthi boboting jagad lan tembung-tembunge tukang cuci ing njero awake, Lazarus mikir kabeh—sing paling apik sing bisa ditindakake. Dheweke mriksa lawang sing dhuwur lan compang-camping, obor tembok sing murub ing sandhinge, lan papan ing sakubenge. Pungkasane, dheweke mangsuli, mlaku bali menyang lawang njaba omah iwak sing dijejeri, "Tuduhna usaha apikmu, yen kowe gelem."

"Apik banget," ujare nelayan mau. "Ya, pancen kita iki para pemburu penyihir!" Dheweke mlaku kanthi ati-ati menyang lawang sing dhuwur nalika menehi ceramah marang Lazarus kanthi alus lan tegas, "Saiki, ana sawetara perkara sing kudu kokngerteni babagan penyihir, sadurunge aku mbukak lawang. Nyawamu dhewe bisa uga gumantung marang iku. Apa kowe ngerti maksudku?"

Lazarus manthuk lan wong lanang mau nerusake, "Kapisan, para penyihir ora langsung mati nalika mayite dijupuk. Sing dakkarepake yaiku, nganti raine ilang kabeh lan bali menyang lendhut sing najis saka ngendi asale, dheweke mung pura-pura mati. Dheweke isih bisa nenun kejahatanane marang kowe—aku ora ngerti, nganti mengko, yen nalika dheweke turu bareng, kekuwatane dadi luwih gedhe tinimbang, yen turu dhewekan. Nanging; kanggo nyuda kahanan iki, pemburu penyihir kudu nyingkir sirahe penyihir sing dipateni sadurunge dilebokake bebarengan karo liyane saka jinis iki. Lan saben penyihir kudu diselehake kanthi susunan sing tepat saka sing sabanjure—sing paling tuwa nganti sing paling anyar, ing njaba menyang njero."

"Lan yen dheweke ora diselehake ing cara kaya ngono?" pitakone Lazarus.

Nelayan mau ngobahake driji marang Lazarus. "*Aja nganti* nggawe kesalahan kaya ngono, Lazarus. Wong-wong mau bakal nyekel kowé sanajan kowé durung bisa mbalikke urutané."

"Yen ngono aku ora bakal nindakake kuwi; lan wong-wong ora bakal nyekel aku," Lazarus negesake. Dheweke mbukak rantai sing digantung lan ngetutake nelayan kasebut menyang lawang sing dhuwur.

Wong lanang mau muter awak sedhela kanggo ngelingake dheweke; "Apa wae sing kokrasakake, aja kokdemek; supaya kowe ora kena penyakit sing ora bisa ditanggung utawa pikiran edan."

Lazarus manthuk lan, nalika nyedhaki lawang sing dhuwur, Lazarus nyopot obor saka braket tembok nalika wong lanang mau mubeng kanthi kenceng lan nyekel lengene. "Apa sing koklakoni?" Kanggo sawetara wektu, dheweke ngadeg adhep-adhepan, mripate padha mandeng ing sangisore cahya obor kaya bola biru lan coklat sing kobong.

"Aku lagi njupuk obor nalika kowé mbukak lawang," wangsulane Lazarus.

Wong lanang mau ngendhokke genggemane lan manthuk. "Dadi pancen ngono. Nanging, kowe ora oleh mlebu." Apa aku wis ngugemi janjimu?"

"Aku ora bakal mlebu," ujare Lazarus.

"Kowé isih akèh sing kudu disinaoni," ujare wong lanang mau, karo nyekel gembok lawang logam lan noleh maneh menyang Lazarus. "Saiki, kanggo para penyihir jahat ing donya. Apa kowé wis siyap ndeleng sing paling awon—sing paling jahat lan reged —sing selawase ana ing mburiné?" lawang iki?"

Lazarus manthuk, ngangkat obor. "Mung yen panjenengan ngidinake."

"Banjur delengen," ujare nelayan mau, karo mbukak lawang dhuwur lan compang-camping alon-alon.

Lawange muni kriyet-kriyet nalika dheweke mboko sithik mbukak interior kamar sing luwih peteng . Laler-laler padha njeblug saka pepeteng lan geni obor muni kaya serangga kobong sing tiba ing sirah lan pundhake Lazarus . Ambune bosok nyebar liwat dheweke; dheweke nggresula, mundur, lan nutup cangkeme.

Nelayan mau mesem, mbukak lawang amba. "Wong butuh weteng sing luwih kuwat tinimbang awakmu, yen dheweke pengin dadi pemburu penyihir. Lan kita bakal ngatasi." Dheweke nyekel lengen Lazarus lan narik dheweke luwih cedhak karo lawang nalika dheweke nuduhake menyang njero ruangan sing madhangi lan tumpukan mayit. "Para penyihir, kabeh, iki," ujare, ngulurake tangane ing tumpukan sing bosok, "Paling tuwa nganti paling anyar; saka njaba nganti njero; diselehake kanthi tepat lan tanpa sirah, kaya sing kudune tetep ana." Dheweke muter lan njepret driji ing raine Lazarus. "Ah! Lan apa kowe kelingan karo nenek moyang sing duwe roh sing dikenal ing Endor, lan sing digoleki dening Saul dhewe? Apa kowe ora kelingan dheweke—penyihir saka Endor iki?"

"Aku ora kelingan dheweke; nanging aku maca babagan dheweke—saka kitab Samuel sing pertama."

"Penyihir sing padha, sing ditulis ing kitab suci agamamu," ujare, nyangga tangane ing pinggul lan mesem sinis. Banjur dheweke mesem lan nutul dhadhane , kanthi gumunggung, "Dheweke penyihir pertama sing tak tangkep." Dheweke nudingake jempol menyang njero ruangan. "Lan aku isih duwe sirahe."

"Nanging kowé nyebut Kitab Suci mung goroh, sing ditulis déning manungsa. Lan kowé ngaku ora goroh. Kepriyé carané kowé bisa ngomong sing bener lan ngaku nduwé sirah kaya wong wadon, sing kacathet ing Kitab Suci, lan uga ora nggatèkaké kabèh cathetan ing Kitab Suci?"

Wong lanang mau nyerahke tangane lan ngangkat alis kaya-kaya arep nyingkirake tuduhan utawa implikasi apa wae, lan mangsuli, "Aku ora nyepelekake kabeh sing ditulis ing kitab sucimu, Lazarusku sing mulya. Kaya dene aku ora nyepelekake kabeh karya tulis liyane sing diklaim manungsa minangka Bebener Ilahi. Kabeh karya sugih sejarah; kabeh kebak bebener umum. Kepiye maneh ahli tulis sing trampil bisa ngapusi, yen ora kanthi ngandhani bebener ing antarane goroh-gorohane?"

"Dadi kowé percaya nèk kitab sucimu bakal ngomong sing bener babagan wong wadon saka Endor iki, nanging ngapusi babagan Gusti Allah sing Mahakuwasa?"

"Pancen, kaya sing wis tak kandhakake; aku duwe sirahe," ujare wong lanang mau cekak karo mesem. "Apa kowe duwe barang saka Gusti Allahmu, kanggo dituduhake marang aku minangka bukti?"

Lazarus nggegem rahangé lan narik ambegan jero sadurungé nyenèni. " Wong wadon saka Endor urip wis suwé banget. Aku ora percaya karo kowé."

Wong lanang mau ngernyit, nggereng lan nuduhake lawang maneh, "Aku duwe, mung ana ing kono. Lan kaya sing kok omongke, kowe ora percaya yen aku duwe penyihir—aku nuduhake dheweke marang kowe. Lan kowe ora percaya yen aku duwe penyihir saka Endor— " dheweke ngresiki tenggorokane, "Kurange kapercayanmu marang kemampuanmu wiwit nggawe aku nesu."

"Kepiye carane kowe bisa yakin yen kowe sing nduweni sirahe?"

"Mesthi wae aku duwe! Penyihir ora mati kaya manungsa biasa!" wong lanang mau nguwuh. "Apa kowe kudu nyekseni kabeh sadurunge percaya apa-apa?"

"Yen panjenengan ngidinake," ujare Lazarus.

"Ya wis, yen ngono." Nelayan mau megap-megap kaya protes. "Nanging, saiki uga, aku ngarep-arep kowe nuduhake aku sethithik kapercayan marang apa sing dakwulangake marang kowe. Minangka guru lan pemburu penyihir sing berpengalaman, aku ora ngarep-arep kowe nantang saben tembungku. Saiki wenehana "Aku dipadhangi, supaya bisa ndeleng dalanku." Dhèwèké narik tangané Lazarus sing nggawa obor menyang lawang nalika dhèwèké mlaku mlebu lan nyingkir saka tumpukan mayit, mlebu luwih jero menyang kamar. Dhèwèké nyeluk manèh, "Nalika padha turu, saka njaba menyang njero, sirahé ana ing sisih paling adoh."

Lazarus weruh wayahe. Dhèwèké ngrambah pinggir lawang sing mbukak, nanging mandheg; driji sing meh nggegem kayu abu-abu mau. Dheweke ngendhaleni awake dhewe lan narik lengene.

Swarane nelayan saya samar lan adoh nalika dheweke nyeluk saka njero kamar peteng, "Iki sirahe penyihir, sing nyamar dadi ibuku, lan sing nyoba mateni bapakku, nalika dheweke lagi turu."

Manèh, tangané Lazarus diangkat lan nyekel pinggiran kayu lawang, niat arep nutup lan ngunci lawang iki; nanging, tangané ora gelem nutup lawang. Dhèwèké ngringis, nggresula, lan mundur.

Swarane nelayan iku alus, nanging tembunge keprungu cetha. "Lan nalika aku ngubur bapakku, aku nemokake penyihir jahat saka kuburane—"

Lazarus ngadeg ing sandhinge mayit sing ditata ing meja. Dheweke weruh tatapan kosong lan mundur, mlaku nyedhaki lawang njaba omah. Dheweke mriksa lawang sing peteng, ngonfirmasi yen wengi wis teka. Dumadakan, kupinge melek lan mripate muter menyang lawang dhuwur lan compang-camping, sing saiki alon lan kriyet-kriyet dhewe. Ora ana angin—ora ana tikus—ora ana sing bisa nutup lawang, nanging terus karo kriyet-kriyet engsel sing teyeng. Ayunan alon. Lawang pungkasane bisa metu saka separo tandha nalika driji pucet kaya mati lan kuku ireng njedhul saka sisih mburi papan vertikal lawang sing ngambang lan katon kena cahya lilin ing kamar.

Dhèwèké nguwataké lan nggresah nalika Lucifael mlaku alon-alon saka bayangan sing surut lawang dhuwur sing ngamuk. Dheweke rampung nutup lawang, alon-alon nutup lan nutup nelayan ing njero. Banjur dheweke noleh lan madhep Lazarus kanthi mripat sing merenung lan ora kedhip-kedhip sing meh padha karo bola kaca ireng. Dheweke ngomong, swarane sing berlapis-lapis kaya resital, ngidungake irama akeh wanita sekaligus, "Kowe cedhak banget, Eljo. Nanging kowe ora bisa nutup lawang sanajan mung kanggo nylametake nyawa wong liya. Apa tegese kowe, Eljo? Saleh? Suci? Dakkandhani." Apa pancen kowe pantes oleh cahya saka Tahta sing lara nalika kowe ora duwe keyakinan sanajan mung kanggo nutup lawang sing mbukak nalika iku bisa nylametake nyawane akeh wong? Kesalahan lan kelemahanmu pancen bakal dadi karusakanmu. Kowe gampang ditebak, Eljo— gampang diwaca. Ngapa repot-repot?"

Swarane nelayan sing samar-samar mbengok karo gupuh, "Apa sing koklakoni, Lazarus? Bukakna lawange! Gusti, dheweke obah! Dheweke ngrayap! Bukakna saiki, Lazarus!" Saiki! Wong-wong mau ngadeg tanpa sirah! Ora! Lazarus!"

Lucifael mlaku nyedhaki Lazarus. Segara coro sing rame-rame mbukak ing ngarepe, kabeh menehi dalan sing resik saka papan lantai kanggo langkah-langkahe sing maju. Dheweke ngepung Lazarus, nyenderake swiwine ing lawang njaba lan palang sing isih aman. Nalika dheweke ora bisa mundur maneh, dheweke nyedhak raine lan menehi ceramah, "Saiki kowe ana ing kene, mung amarga campur tanganku sing cepet. Aku sing nylametake kowe saka kastil kuwi lan ngongkon kowe lunga. Aku pancen maburmu. "

raksasa babi, thukul saka rambutku dhewe. Tanpa bantuanku, kowé bisa uga wis suwé dicabut lan dibelah dadi papat—kobong dadi awu. Nanging kowé ngadeg ing kéné, urip lan ambegan, lan saiki kowé utang budi banget marang aku amarga wis mbebasake kowé saka kurunganmu .”

Dhèwèké metu saka rainé Lazarus lan mriksa mayit sing padha wuda ing méja nalika dhèwèké nyoba nerusaké. "Minangka bayaran kanggo aku nylametaké kowé, aku ngarep-arep kowé nerusaké lelunganmu menyang Biara Cancellò, ing Italia. Lan nalika Gatestone pungkasan ing sangisoré altar katedral mbukak, aku bakal menehi ganjaran marang kowé. Minangka ijol kanggo jasamu, aku bakal mènèhi

"Aku bakal menehi apa wae," ujare nelayan mau karo panyuwun sing panik. "Mung, bukakna lawange, Lazarus! Apa wae sing kokkarepake—apa wae! DEMI GUSTI ALLAH!" Dhèwèké wiwit nangis lan sambat.

Katon jengkel, Lucifael muter awak lan nggebugi lawang nganggo kukune. Panyuwune nelayan mau malih dadi swara njerit sing nglarani lan sesek—swara swara gemuruh muni ing tembok njero ruangan, lan kandhang iwak dadi sepi maneh.

Dhèwèké noleh manèh menyang Lazarus. "Nalika kowé tekan Cancellò, aku bakal mbukakaké Gapura pungkasan—kowé kudu mbukakaké kanggo aku. Aku iki sing nuntun kowé babagan urutan tembung-tembung watu lan carané maca kanthi bener."

"Aku ora bakal nyedhak," wangsulane, karo sinau luwih tenanan ing lawang.

Dhèwèké nyerang dhèwèké. "Lungaa! Aja ngajèni utawa nyoba kesabaranku, Eljo!" Bukakna lawange lan mabura menyang langit, SAIKI!"

Dhèwèké ngangkat palang lan mbuwang menyang njaba lawang.

"Lan aja kelamaan." (Lan aja kelamaan)

Lazarus mlebu ing pepeteng lan noleh kanggo ndeleng papan sing bosok kasebut kanggo pungkasane. Liwat cahya remang-remang ing njero omah iwak, dheweke ngerti yen mayit ing ndhuwur meja wis obah, tangane sing mungguh lan diulur nggantung ing pinggir permukaan lan didorong menyang arahe, kaya-kaya katon ngrambah dheweke. Antarane bayangan sing muter lan bayangan dawa, lan ing sangisore cahya geni meja sing kedhip-kedhip, rai sing wis mati katon ngeterake dheweke kanthi ngedip cepet lan mesem tentrem.

"Cepet!" Lucifael nggereng saka mburine.

Dhèwèké mundur saka gubug sing ora becik kuwi, pikirané kebak karo maneka warna pemandangan lan swara sing ora disenengi sing dhèwèké ngerti bakal tetep mbingungake lan nggegirisi kanggo dilalekake. Dhèwèké sadhar yèn pemandangan lan swara kuwi wis ngobong awake dhewe ing tembok pikirané , lan bisa uga ngganggu dhèwèké sajrone uripé. Saiki kenangan-kenangan kuwi wis dadi bagéan saka dhèwèké, kaya tangan, sikil, lan swiwiné. Lan dhèwèké ngerti, yèn kenangan-kenangan kuwi minangka jinis kenangan sing ngganti pikiran saka wektu ke wektu, luwih becik utawa luwih ala—lan saiki kenangan-kenangan kuwi ana ing njero atiné. Kenangan-kenangan kuwi ora bisa dikumbah, dipotong, utawa dicopot, tanpa ngrusak awake dhéwé. Kaya ambu ora enak sing isih ana ing klambiné, gubug sing ora becik kuwi saiki dadi bagéan integral saka dhèwèké—sing malah bisa ngowahi dhèwèké, sanajan mun luwih saka sethithik.

Dhèwèké mbelah suket, nyawang langit sing kebak lintang, lan mlumpat munggah ninggalaké kawanan suket laler sing munggah lan muter-muter ing mburine. Dheweke ngubengi hamparan pucuk wit cemara sadurunge menek menyang lintang-lintang, ing ngendi dheweke pungkasane miring menyang kidul.

Ing pikirane— miturut kenangan peta Abbey sing wis suwe disinaoni, lan kanthi bakat navigasi bawaan saka manuk migran, Lazarus nyetel jalur mabur sing dikarepake langsung karo pesisir lor Teluk Leon. Ing wayah wengi sing adhem tanpa angin, dheweke nentremake awake dhewe lan ngratakake awake, ngethok dalam sing tetep menyang *Monastero del Cancellor en Umbria Italia sing adoh*, ing ngendi dheweke bisa njupuk biarawan penduduk lan nggawa dheweke bali menyang Auvergne, Prancis kanggo nutup *Abbaye des Gardiens* Gatestone sing wis dibobol dening Kardinal Avignon sing nakal, dendam, lan bodho , nggunakake manuskrip sing dicolong saka arsip Apocrypha sing dijaga Dewan Tinggi , kanthi kikuk nanging kasil.

[Pungkasan Bab 17]

Karya sastra iki digawe khusus kanggo

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~